

KURTBRAND

# Stopy života

*Knihovnička Perry Rhodan 51*

*Přeložil Jaroslav Kuťák*

Zatímco planetu Hellgate opouštěl lehký křižník, odvážel „Osmělého v čase“ Atlana a mířil k Zemi, vzdálené 12 348 světelných let, Perry Rhodan se posadil před záznam hyperkomu. Teď měl konečně čas, aby se podíval na zprávy od agentů z Tolimonu.

Nejdříve to byla samá vcelku nedůležitá hlášení, kterým naslouchal jen na půl ucha.

Seděl v kovové kopuli, tedy na jediném místě, kde mohl člověk uprostřed sluncem rozpálené pouštní planety přežít. Využil Hellgate, nepoužitelný mrtvý svět, pro umístění tajné základny na samotném okraji arkonidské říše, aby se dostal co nejbliž k Tolimonu. Tato planeta byla od Hellgate vzdálena 81 světelných let a jako druhý ze šesti světů obíhala Revnurovu hvězdu - slunce typu G.

Tolimonu si všiml teprve před rokem. Stále více ho zajímalo, co dělají geniální galaktičtí lékaři Arasové, Tolimon totiž patřil k jejich světům a v celé Galaxii byl jedinečný: Tolimon byl jednou velkou zoologickou zahradou!

Rhodanův logický závěr - galaktičtí lékaři plus zoo rovná se výzkum. Proto dal na Tolimonu vysadit své mutanty. Telepat John

Marshall a mutantka Laury Martenová tam byli už osm měsíců, aby vyřešili jistý problém - a Rhodan si právě přehrával jejich hlášení,

Ale zjistil jenom jednu věc - John Marshall a Laury Martenová se zatím nedostali dál.

Pak záznam zmlkl.

Rhodan vypnul přístroj. Musel tedy čekat, ale na čekání neměl čas!

Šlo o život jeho ženy Thory a o Crestův život. Oba totiž náhle začali stárnout. Žádné lékařské umění nepomáhalo. Ani nové sérum vyvinuté na Zemi nedokázalo zastavit biologický rozklad, a prodloužení života na planetě Poutník bylo Arkonidanům zapovězeno.

Zdálo se, že jejich přirozený konec nelze odvrátit, když vesmírní agenti přinesli zprávy o planetě Tolimon - o světě galaktických lékařů. Podle nich na Tolimonu žije už po staletí několik lidí, kteří nestárnou!

Byly to jen fámy? Nebo snad ne?

Láska k manželce a příteli Crestovi nakonec způsobily, že jí Tolimon propašoval své agenty.

Pěny Rhodan se musei dozvědět, jestli Arasové nevyvinuli sérum, které by prodlužovalo život. Proto teď seděl v kopuli na planetě Hellgate a čekal, až John Marshall a Laury Martenová dospějí k cíli.

^ A ^

Uprostřed zastavěného města Trulan, na ulici Velkého Moa, opustil Skokan Ixt svou luxusní kancelář a nenápadně vstoupil do velké, moderně zařízené prodejny.

Širokoplecí Aras se tam právě hádal se dvěma prodavači: „To přece není slušná cena! To je lichva! Všude kolem dostanu gegerutavisy za poloviční cenu! Přátelé, zaplatím vám sto osmdesát, ano?“<sup>4</sup>

„Za kus!“ řekl Futgris, Ixtův nejlepší prodavač, a přívětivě na Arase kývl.

„Za pár!“ okřikl ho zákazník. „Na Aralonu je párek k dostání za čtyřicet!“

Futgris se zazubil. „Ano! My totiž gegerutavise dovážíme z Aralonu, ale mezi Tolimonem a Aralonem vznikají náklady za dopravu přes deset tisíc světelných let!“

„To je přece vrchol drzosti!“ rozzlobil se Aras a praštil pěstí do klece, až vylekal hiobargulluse, který v ní spal.

Hiobargullus začal strašlivě ječet, Aras uskočil a vytřeštil na něj oči: „To je váš trik, jak donutit zákazníka, aby zaplatil ty vaše zlodějské ceny?“

Futgris chladnokrevně odvětil: „Jeden hiobargullus u nás stojí dvacet. To je levné. Pár za třicet pět. Osmkrát ročně mají mladé, pokaždé šest kusů...“

Aras měl smysl pro humor. Najednou se zešíroka ušklíbl. „Tak mi párek zabalte! Ale musíte mi zaručit, že ta bestie udělá takovej rámus vždycky, když ji někdo vyleká.“

„O,“ ujíšťoval ho Futgris, „na to se můžete spolehnout. Ti nedělají rámus, jenom když spí. Momentálně jsme je uspali, takže jsou pořád trochu omámení. Smím zvědět, k jakým pokusným účelům je chcete použít?“

Aras se zešíroka zašklebil a zamnul si ruce. „Pokusné účely?“ zvolal. „To tedy ne! Tohle bude dárek. Moje tchyně má zítra narozeniny. Místo párku nádherně zpívajících gegerutavisů jí daruju tyhle pekelný bestie. Mohl byste mi je znarkotizovat, aby začali řvát zítra v poledne? No, to tedy bude legrace!“

Futgris však byl opravdu rozený obchodník: „Nemyslíte, že to bude příliš kruté?“

Aras zmlkl. Ztěžka přikývl a stísněně dodal: „Možná máte pravdu! Zabalte mi i párek gegerutavisů... Pro všechny případy!“ Ale pak ještě jednou udeřil do klece a znovu vyvolal šílený řev.

Ted' se do klece odvážil podívat. Uvnitř byla dvě modrá, chlupatá zvířátka, velká jako dlaň, dřepěla na krátkých ploutvích a ospale se rozhlížela-

„Cože?“ vykřikl Aras a nedůvěřivě pohlédl na Futgrise; „Takhle maličký zvířátka že dělají takovej nesnesitelný rambajs?“

Pak to propuklo znovu.

Muž byl ještě napůl hluchý, když s koupenými zvířaty opouštěl Ixtův obchod-

Všichni prodavači se za ním dívali včetně Ixta, který se nenápadně zdržoval v pozadí. Ve tváři se mu nezračila ani stopa obavy, která ho právě trápila. Nic na něm neprozrazovalo fakt, že není Skokan - a že jeho vzhled je jen výbornou maskou.

Ve svých úvahách byl u Arase, který si právě koupil párek hio-bargullusů a párek drahých gegerutavisů - na státní náklady!

Ixt si přečetl každíčkou myšlenku Arase, který v duchu neustále dokola proklínal „nesmyslný“ úkol, že musí hlídat toho Skokana, protože se v údajích ohledně jeho místa narození a příslušnosti k rodu objevily nějaké nejasnosti.

Když za sebou Ixt zavřel dveře, zabručel Si pro sebe: „Tak se mi zdá, že na Zemi někdo něco odflákl!“

V masce Ixta se ukrýval telepat John Marshall a právě si v myšlenkách svého čmuchala přečetl, že se zítra hodlá znovu podívat do obchodu, aby vrátil hiobargullusy a hlavně aby Ixtovi nenápadně odebral vzorek mozkových vln.

Marshall podmračeně kývl a pustil Arase z myšlenkové kontroly.

Do zítřka bude muset provést určitá opatření. Ovšem zavolat přes Trulanskou vysílačku kapitána Skokanů Rohuna se mu zdálo trochu riskantní.

Když o deset minut později opouštěl obchod, řekl Futgrisovi: „Vrátím se až odpoledne. Zastupujte mě.“

„Jistě, pane,“ ujišťoval ho prodavač a z očí mu zářila radost. Šéfa Ixtova formátu dosud ještě nikdy neměl. Bavilo ho pracovat v téhle firmě.

Po deseti krocích na ulici už John Marshall zapomněl, že je majitelem jednoho z nejexkluzivnějších velkoobchodů se zvířaty v Trulanu.

Ted' se musel soustředit, aby se nepozorovaně dostal do slumů.

„Argo!" řekl nazlobeně Gege Moge k bytosti ve vypolstrovaném křesle, „copak nevidíte, že máme co dělat s anafylaktickým šokem? Kolikrát vám mám říkat, že ve stadiu prvních pokusů nesmějí v žádném případě nastat tak prudké reakce! Teď jsou pokusy zpochybněny! Dejte Binna dopravit do pitevny. Chci vědět následující: Proč je Binn přecitlivělý na své vlastní sérum? Proč je jeho sérum U-Lf54 pro všechna inteligentní stvoření pod skupinou C nepoužitelné, ale naopak ve skupinách B a F užíváno s velkým úspěchem? Upozorněte v pitevně, že chci mít nálezy zítra ráno k dispozici! Teď už jděte a zaříd'te vše potřebné!"

Araský lékař zlostně hleděl za arkonidskou studentkou Argou Silmovou. Jeho pohled pak sklouzl přes Binna, což byla bytost, kterou by žádný člověk nedokázal zařadit - něco mezi zvířetem a rostlinou - která dýchala stejně jako rostliny, ovšem stran přijímání potravy a pití projevovala zvířecí rysy. Binn však nebyl ani zvíře, ani rostlina, nýbrž inteligentní bytost, i když jeho inteligence byla omezena a náležel jí kvocient C.

Gege Moge pozoroval očima vědce mrtvé, jako list ploché tělo s pěti končetinami, sloužícími jak k pohybu, tak k úchopu a práci, Binn byl asi metr vysoký a vážil něco kolem Čtyřiceti kilogramů. Hlava se podobala právě zavřenému květu. V té byly umístěny smyslové orgány. Chladně a strnule ležel na stole - zemřel na vlastní sérum, které vyprodukovalo jeho tělo.

„Chuděro," poznamenal araský vědec pohnutě, „znám tě už déle než tři sta let a najednou je po tobě, Binne. S tebou jsem vždycky rád pracoval."

Opustil místnost a na chodbě znovu narazil na arkonidskou studentku Argu Slimovou. Zastavil ji. „Ještě dnes jed'te do zoo a vyberte tam dva nové Binny- Budu je potřebovat zítra ráno."

„Moge, schází mi povolení ke vstupu do uzavřené části zoo," upozornila ho krásnooká studentka.

„Zařídím vše potřebné, abyste dostala trvalé povolení. Až tam pojedete, zeptejte se v mé kanceláři, jestli je všechno zařízeno."

Nelže mi, pomyslela si arkonidská studentka. Říká opravdu jen to, co si myslí! Konečně můžu Johnu Marshallovi ohlásit malý úspěch. Laury Martenová alias arkonidská studentka, která byla stejně jako Marshall schopna číst myšlenky jiných, zamyšleně kráčela k antigravovému výtahu.

V duchu si formulovala myšlenky, které hodlala poslat telepatickou cestou Marshallovi.

^ A ^

Skokanský kapitán Rohun nemohl Marshalla s Martenovou zradit, protože se s nimi až příliš zapletl. Kromě toho nebyl typem zrádce, Marshall už mnohokrát zkontroloval jeho myšlenky a nikdy neobjevil důvod, proč mu nedůvěřovat.

Ted' seděl přímo proti němu. Skokan se Marshalla snažil přemluvit, aby nechal svůj zvířecí velkoobchod být a aby si místo toho raději ve slumech pořídil nějaké úkryty, ale John Marshall se na to tvářil velmi nepřítomně. Tenhle výraz v jeho tváři Skokan znal.

John Marshall přijímal telepatickou zprávu!

Laury Martenová, dcera Rolfa Martena a Anně Sloaneové, mu sdělovala svůj první větší úspěch.

„Ixte,“ řekl Rohun a předklonil se. „Slyšíte mě vůbec?“

Marshall udělal gesto, kterým naznačil, aby ho Rohun nechal chvíli na pokoji.

Plně se soustředil, oči přivřené, bez hnutí seděl v křesle a vydával Martenové telepatické instrukce, aby se při návštěvě zoo přesvědčila, zda jsou tam opravdu drženi pozemšťané.

„Pokuste se zjistit národnost, rok narození a pohlaví. Využijte dezintegraci, pokud to bude nutné. Za žádných okolností nesmíte přijít o příležitost navázat s nimi kontakt. Máme signály, že Arasové v té jejich zoologické zahradě skutečně chovají lidi. Laury, vy je musíte najít! Rozuměli jsme si?“

„Rozuměli,“ odpověděla Laury telepaticky a tím bylo spojení mezi nimi přerušeno.

John Marshall vypadal jako člověk, který se probudil z lehkého spánku. Hlava mu škubla, oči se otevřely a celkově se uvolnil. Bez přechodu odpověděl na Rohunovu poslední poznámku:

„Svého velkoobchodu se nevzdám, Rohune. Dokud bude araská tajná služba zkoumat, co se děje, žádné nebezpečí nehrozí. Jenom si musím být jist, zda se na vás budu moci v případě nouze spolehnout. Proto jsem za vámi přišel. Co mí k tomu povíte?"

Marshall automaticky zkontroloval myšlenky skokanského kapitána.

„Nic," zabručel Rohun. „Copak jsem už pro vás neriskoval krk? Jakmile byste vyhlásil poplach, mí nejlepší agenti vám přijdou na pomoc. V případě opravdové nouze jsem ochoten i obětovat loď."

Marshall se prudce pohnul. Zatvářil se starostlivě, ale pak nasadil navyklou lhostejnou skokanskou masku. „Rohune," řekl, „araská kontrarozvědka nespí! Brzy budete mít návštěvu. Aras, který se dnes vynořil v mé firmě, je už na vaší lodi a právě je na cestě do vaší kajuty. Kde se tady mohu schovat?"

Rohun se ničemu nedivil a ukázal na malá dvířka; „Tudy!"

„Ne," odporoval Marshall. „Chci zůstat ve vaší kajutě, Rohune. Araský agent totiž neví, že tady jsem! Rychle, kam mě můžete schovat?"

Rohunovi se to sice nezdálo, ale povolil.

„Hlavně v něm nesmíte probudit nedůvěru," varoval ho Marshall. „Nebude vám klást příliš mnoho otázek!" Ale to už ležel na břiše a schovával se pod Rohunovu postel.

Krátce nato do kajuty vstoupil jeden z Rohunových podřízených a zeptal se kapitána, jestli je ochoten přijmout Huxula z cizinecké policie Arasů.

„Co mi zbývá jiného?"

Do kajuty vešel Huxul - muž, který v Ixtově firmě koupil dva párky velmi rozdílných zvířátek.

„Vy jste skokanský kapitán Rohun? Pokud ano, tak bych vám chtěl říct, že tomu vašemu švindlu s defektním videofonem nevěřím. Dále vám chci říct, že..."

Rohun nebyl bojácný a drzost si nedal líbit.

Ostře svého návštěvníka přerušil: „Co si to dovoluujete? Laskavě změňte tón, nebo vás nechám vyhodit z lodi! Prosím, posad'te se!"

Nabídl Huxulovi křeslo, ve kterém ještě před chvilkou seděl Marshall.

Huxul dosedl a už se zákeřně zeptal: „Kde je váš návštěvník, který tohle křeslo před chvílí zahříval?"

Rohun nehnul ani brvou.

„Huxule, já nejsem Aras! Já jsem galaktický obchodník! Moje loď je svým vlastním světem. Tady klade otázky jenom její kapitán. Tím kapitánem jsem já, ale nikdy by mě nenapadlo klást tak hloupé a urážlivé otázky, jako jste to právě udělal vy."

„Tak to taky nebylo míněno," odpověděl rychle a přívětivě Huxul. Najednou byl někým docela jiným - zdvořilým, milým a otevřeným pánem. Rohun se tomu trochu podívil.

Netušil nic o Marshallově hypnozářiči, který svou silou Arase zasáhl a vsugeroval mu, že svůj úkol splnil a že si teď už jen nezávazně popovídá.

Tento náhlý obrat se však Rohunovi nezdál.

„Huxule, vysvětlete mi laskavě, proč jste přišel na mou loď. Z čeho mě podezíráte?"

Ve stejné chvíli Marshall uvolnil svůj sugestivní nátlak. Muž od tajné služby vůbec netušil, že odpovídá zcela po pravdě. Rohun mu uvolněně a klidně naslouchal. Nakonec si v křesle udělal pohodlí, pobaveně se usmál a odpověděl: „Vaši návštěvu nevidím jako nevinnou, Huxule! Ano, na toho Ixta si vzpomínám. Chytrý muž, vyzná se ve zvířatech. Mimochodem - zoologie je i moje hobby. Proto si na Ixta tak dobře pamatuju. Jestli se nepletu, nastoupil cestou na mou loď na třetí planetě slunce Kl a pak jsem ho přivezl přímo na Tolimon. Milý Huxule, my galaktičtí obchodníci bereme každý kšeft, a to znamená, že bereme i jakékoliv pasažéry, když nám zaplatí. Tohle je však stará historie. Copak mám podle vás ještě s Ixtem společného?"

John Marshall nadále nutil Arase mluvit pravdu a Huxul si to

vůbec neuvědomoval. Mluvil o rutinní počítačové kontrole, o centrálním počítači na Tolimonu, a že tento nepodplatitelný přístroj označil jisté údaje Ixtova životopisu za nepravděpodobné. „Už od včerejška se musím trápit s takovou malicherností," uzavřel své vysvětlení, „přestože by mě mnohem víc zajímalo, kdo i přes kontrolu ukradl nejnovější technologii konzervace imunoséra X-1076. Taková krádež tu ještě nikdy nebyla, Rohune! Místo abych se jí plně věnoval a pátral, musím čmuchar kolem obchodníčka se zvířátky! Vy mi o Ixtovi samozřejmě stejně nic neřeknete, co?"

Rohun co nejupřímněji odpověděl: „Co taky?\*" a podal Huxulovi ruku na rozloučenou.

Zanedlouho proti němu znovu usedl Marshall.

„Rád bych koupil tu technologii konzervace," řekl. telepat.

Rohun zavrtěl hlavou. „S tím nemají mí agenti čirou náhodou nic společného, ale myslím, že vím, kdo si ji obstaral. Mám se s ním spojit, Ixte? Kolik byste zaplatil?"

„Výš než na patnáct tisíc nepůjdu," odpověděl Marshall. „Kdy se dozvím, jestli prodá?"

„Zítřka."

„V pořádku. Zítřka ráno budu potřebovat prvotřídního dvojníka. Pořídil bych si na to nějakou masku. Máte přece tři výborné maskéry. Vyřídíte jim, že musejí stvořit někoho takového, koho spatřím a budu ho považovat za sebe samotného."

„Nebezpečná akce?" zeptal se Rohun, protože začínal tušit ohrožení.

„Zítřka ráno ke mně do obchodu přijde Huxul znovu. Chce si vzít vzorek mých mozkových vln."

Rohun nadskočil. Tento dvoumetrový, šedovlasý muž dostal strach a odmítavě zavrtěl hlavou. „Jak tohle všechno dopadne, Ixte?"

John Marshall se usmál. „Huxul žádné vzorky nenabere. Bude si s tím lámat hlavu, protože nepochopí, jak je to možné. Protože však nebude chtít být z vyšších míst znovu pokárán, zkonstruuje falešné hlášení. Bude podvádět."

„Vy jste jasnovidec?“ zeptal se nedůvěřivě Rohun. „Ixte, jste stále záhadnější. Když jen pomyslím, jak byl Huxul najednou zničehonic přátelský a milý... Co jste to s ním provedl?“

„Co asi?“ uhnul telepat s odpovědí. „Po kom mi zítra ráno pošlete tu masku, Rohune?“

„Bude se jmenovat Otznam. Má asi vaši postavu. Ixte, je to velmi odvážná hra. Řekněte mi konečně, co na Tolimonu vlastně hledáte. Chcete někoho vysvobodit z galaktické zoo? Pokud ano, pak vás varuji. Ta zahrada je velmi přísně střežená. Proč mě nezasvětíte do svých plánů? Nedůvěřujete mi, Ixte?“

„Jenom vás nechci zbytečně vystavovat nebezpečí, Rohune. Bude to ještě dost a dost nebezpečné, a čím méně toho vy a vaši muži víte, tím líp pro vás.“

^ A ^

Tolimon, druhá planeta Revnurovy hvězdy, dostávala od mateřského slunce tolik světla, že kolem poledne bylo ve stínu 45 stupňů Celsia - měřeno v hlavním městě Trulanu, a nikoliv v oblasti, kde Arasové založili fantastickou velkou zoologickou zahradu.

Uprostřed pouště stvořili něco, co v celé Galaxii nemělo obdoby.

Areál měl velikost Francie, Belgie a Holandska dohromady. Každé bytosti bylo uměle připraveno prostředí, v jakém byla zvyklá žít na své domovské planetě. Dělalo se tam všechno pro snížení rizika psychického tlaku, vzniklého zjetím.

Laury Martenová, třiadvacetiletá černovlasá kráska s nádhernou postavou, vstoupila do tohoto zoo po cestě, která byla obyčejnému publiku zapovězena.

Správa parku už o jejím příchodu věděla. Po krátké kontrole, ve které se prokázala jako Arkonidanka Arga Silmová, směla projít paprskovými zábranami. Za nimi už na ni čekal přeochotný Aras, nabídl jí vozidlo a upozornil ji na automatického řidiče.

Tento Aras ještě nikdy neviděl tak krásnou Arkonidanku. Vi-

sel na ní očima a Laury o tom jako vyškolená členka Rhodanovy jednotky mutantů velmi dobře věděla. Četla si v jeho myšlenkách jako v otevřené knize. Mladý Aras se představil jako Lo Pirr. Když opouštěla bránu, cítila v zádech jeho pohledy.

^ A ^

Trulan, hlavní planetární město Tolimonu a zároveň také největší kosmodrom tohoto světa, byl ve své zmatené architektonické podobě přesným obrazem překotného vývoje zdejší společnosti.

John Marshall se tu v masce galaktického obchodníka zdržoval už osm měsíců a pořád ještě ho toto město dokázalo okouzlit.

Trulan byl novověký Babylón, kde se setkávaly bytosti ze všech koutů Galaxie, a zároveň byl odrazovým můstkem na cestách vesmírem. V Revnurově soustavě končila moc arkonidské-ho Impéria. Tolimon byl poslední planetou v tomto směru, kterou ještě ovládal centrální počítač na Arkonu.

John Marshall svým způsobem chápal, že Arasové nutně potřebují velký bezpečnostní aparát, který by střežil všechny ty cizince, kteří se tu na okamžik objevili, aby uzavřeli všelijaké, i temné a neprůhledné obchody, a aby pak zmizeli zpátky do hlubin vesmíru.

V masce galaktického obchodníka se necítil starší než pětatřicetiletý muž, přestože mu ve skutečnosti už táhlo na čtyřidevadesát let!

Tento zázrak dokázala sprcha obnovy buněk na Planetě věčného života, kterou podstoupil spolu s Rhodanem a několika dalšími přáteli. Na více než šedesát let se tak u nich zastavil biologický rozpad buněk a Marshallův vek bylo jenom nic neříkající číslo.

Neexistoval na Tolimonu nějaký podobný zázrak?

Věčný život?

Na tohle myslel, když ho paprskový výtah vyplivl na okraji City a když vstoupil na území periferních slumů.

Vedro se opíralo do ubohých uliček a zákoutí. Vzduch byl nasycen nejrůznějšími zápachy, a čím hlouběji John doslůmů pronikal, tím větší tam vládla špína a bída.

Pak zahrnul. Prošel ubohým bufetem a zmizel na záchodě.

Měl tři východy. Marshall nebyl jediným, kdo ho použil, aby unikl případným pronásledovatelům. Zrovna teď se před ním ohlédl zanedbaný Arkonidan, použil druhé dveře a ztratil se v zadním dvoře.

Marshall prošel třetím východem.

Ocitl se v zatuchlé temné chodbě, vběhl do antigravu a dal se vyvézt osm pater vysoko.

Tam se otočil, vešel do protilehlé šachty a snesl se o tři patra níž.

Rozlehlá chodba zela prázdnotou. Namířil si to do třetího pokoje vpravo. Na posteli se válel starý, otrhaný chlap. Když se dveře otevřely, otočil se na Marshalla a důvěrně se na něj zašklebil. John na stolek položil bankovku a mlčky zapadl do vedlejší místnosti. Tam si vyměnil šaty. Svůj hezký oblek odložil do rafinovaného ukrytu. Teď měl na sobě staré hadry. Podobal se velice odrbanému Skokanovi.

Pak položil obě dlaně na dřevěnou stěnu mezi dveřmi a skříní. Okamžitě povolila a uvolnila vstup do další chodby.

Marshall vstoupil a po několika krocích se ocitl v antigravu, který byl právě tak pro jednu osobu. Svezl se až dolů do sklepa. Prošel tudy jistě a neomylně mezi všelijakým harampádím až ke schodišti.

Tri tucty schodů ho vyvedly nahoru. Před posledním schodem zůstal číhavě čekat, pak vykročil, protlačil se mezi starými Šaty a ocitl se v prodejně obnošených oděvů. Prošel ven Jako obyčejný zákazník. Majitel obchodu jménem Sudfna něj zamrkal, když se mýjeli.

Ulice ho spolkla. O čtyři rohy dál se zastavil před ošuntělou fasádou domu, pod Jehož střechou ukrýval svůj konspirativní byt. Když se obrátil, spatřil nad střechami tenký sloup „Velkého Moa“ - tři sta metrů vysoký ocelový monument, oslavující Velkého Moa. (

Mo - medicínský génius, který přišel o život při pokusu před více než třemi tisíci lety - byl na Tolimonu stejně jako na všech ostatních araských základnách oslavován téměř jako božská bytost.

Marshallovo obydlí v 15. patře vypadalo stejně omšele a uboze jako všechny ostatní byty na této temné chodbě, a dveře, zhotovené z tenkého arkonidského plechu, představovaly víc než odpovídající vstup.

Chránilo je však nejrafinovanější bezpečnostní zařízení.

Když se John přiblížil ke dveřím, zasáhl ho téměř nepostřehnutelný impuls a vyvolal na jeho kůži mravenčení. To bylo znamení, že se během jeho nepřítomnosti někdo snažil proniknout dovnitř. Uvolnil zábranu a Čekal, až dveře odskočí. Pak vstoupil a zamkl za sebou.

Otevřel okno a otočil kohoutkem horké vody. Odtud se vrátil na lůžko, položil se, zkřížil ruce za hlavou a spokojeně si hvízdal písničku.

Její melodie aktivovala hyperkom, zabudovaný za oknem, pod střechou domu.

Za chvíli už přijímal poslední informace;

Perry Rhodan seděl na žhavé planetě Hellgate a čekal na výsledky jeho práce.

Marshall krátce zauvažoval. Hyperkom jeho hypnotické signály zachytil a odvysílal zprávu o prvním úspěchu Laury Martenové. O tom, že po jeho stopách jde araská rozvědka, zatím pomlčel.

Pak zastavil vodu, zavřel okno, a tím hyperkom deaktivoval.

Chvíli zůstal sedět na posteli a přemýšlel. Promýšlel jeden problém za druhým. Tento tajný byt nesměl v žádném případě prozradit. Odtud se mu skýtala poslední možnost spojení s Rhodanem.

Právě chtěl opustit místnost, když ho zastihl impuls Laury Martenové. Ruka, která sahala po klíče, strnula. Pak se mu tvář rozzářila a tiše hlesl: „Konečně!“

Automatický řidič terénního vozidla dovezl Laury Martenovou jistě a bezpečně co nejkratší cestou do areálu Binnů, ale až dovnitř se nedostala díky energetické stěně.

Rozhlížela se a hledala nějakého Frogha. Po zádech jí přeběhl mráz, když si vzpomněla na první setkání s touto šest metrů dlouhou hadí bytostí.

Pořád ji stálo hodně přemáhání a úsilí, aby ve Froghzích viděla inteligentní stvoření. Mnoho Froghů ovládalo vedle interkosmu Ještě řadu arkonidských dialektů. Mezi sebou se dorozumívali svojí bohatou mateřštinou. Byli největšími přáteli Arasů a nejobávanějšími strážci zoo. Dosud se ještě žádné zajaté bytosti nepodařilo odtud uniknout. Na okraji pouště, která měla planetární rozměry, Froghové každého uprchlíka vždycky dohnali.

Laury Martenová pomalu kráčela kolem paprskové mříže. Nechápala, proč se zatím neobjevil žádný Frogh a nezeptal se jí na její přání. Za chvíli však uviděla jednoho, jak rozmlouvá s mladým Arasem.

Pocítil její pohled a otočil se. Pak se překvapivě čistou arko-nidštinou zeptal. Čeho si žádá. Chtěla na okamžik uvolnit vstup za paprskové mříže, aby mohla uvnitř areálu vyhledat dva Binny.

Zatímco si povídala s Froghem, vyšel jí v ústrety mladý Aras. Vypadal vzdělaně a vyjadřoval se kultivovaným jazykem. Zdvořile vyslechl její informaci, že studuje zoologii a že se připravuje na závěrečné zkoušky.

Představil se jako Man Regg.

Laury Martenová pokračovala ve hře. Poslouchala přitom jeho myšlenky a zjistila, že není jen tak obyčejným lékařem - Man Regg byl Arasem, jehož úkolem bylo tížení výroby séra, které prodlužovalo život!

Laury Martenová ho tedy „ulovila“. Říkala mu, co chtěl slyšet, a pozorně mu naslouchala. Jedna z nejchytřejších hlav na Tolimonu podlehla telepatickému umění mladé pozemšťanky.

Stal se obětí klamu!

Když zjišťoval, kde a s kým Laury pracuje, četla v jeho myšlenkách, že si pohrává s chutí získat ji do svého výzkumného štábu.

Pak se otočila k hadí bytosti a zvažovala, zda Froghové náhodou nejsou taky telepaty.

Nevěděla to!

Man Regg se jí zeptal, zda by se na závěrečné zkoušky nechtěla připravovat spolu s ním.

To byla nabídka! Laury Martenová se už viděla jako majitelka technologie výroby séra, které prodlužuje život, a potřebovala všechnu vůli k tomu, aby skryla svou radost a aby nezajásala nahlas.

„Dobrá, Argo Silmo," řekl Man Regg. „Já všechno zařídím. Jsem si jist, že vás zítra ráno budu moci přivítat na oddělení X-p."

Když se pak o něco později vracela do Trulanu se dvěma Binny v náručí, odeslala Johnu Marshallovi telepatickou zprávu o svém úspěchu. To bylo to, co John okomentoval výrazem: „Konečně!"

^^^

John Marshall zůstal skokanskému agentu Otznamovi v patách. Sledoval ho hustým davem lidí a v duchu se obdivoval kapitánovi Rohunovi a jeho rodu, protože to, co jeho maskéři z Otznama udělali, bylo skvělé - podobal se mu jako vejce vejci.

Nikoliv John Marshall byl nyní Ixtem, nýbrž Otznam. Směřoval k jeho velkoobchodu a přitom netušil, že má pravého Ixta o kus dál za sebou. John byl namaskován na vousatého, ramenatého kosmického vlka.

John Marshall četl Otznamovy myšlenky. Tento muž proklínal svůj úkol stejně srdečně, jako to dělal minulý den Huxul. Navíc si Otznam lámal hlavu s tím, že dosud nemá vůbec žádné podrobnější instrukce, jak by se měl v Ixtově firmě chovat. Když Marshall zahájil působení psychozářičem, Otznam si toho vůbec nevšiml.

Za několik vteřin důvěrně znal tváře všech Ixtových spolupracovníků, věděl, jak se všichni jmenují a jaké mají funkce. Otznam se nedivil, že najednou tu velkou kancelář zná, a pak se začal chovat jako skutečný Ixt.

Zdravil na všechny strany.

„Všecko v pořádku, Futgrisi?“

Mezitím do svého obchodu vešel i John Marshall a nejdříve ze všeho odehnal úlisného prodavače: „Jen se chci podívat, co tady máte. Až si budu chtít něco koupit, ohlásím se!“

Přitom však kontroloval prodavačovy myšlenky. Ten si všiml jisté podoby šéfova hlasu, i jeho pohyby mu byly povědomé, ale brzy na to přestal myslet.

Vtom se znovu ozval Otznam: „Kdyby něco, jsem u sebe!“

„Jistě, pane!“ odpověděl Futgris a otočil se do skladu, kde právě přebírali novou zásilku z planety Oka.

Vůbec ho nenapadlo, že ho vousatý zákazník hypnoticky zpracovává a že ho odesílá dozadu do skladu, aby šéfa v žádném případě nerušil,

Po deseti minutách John opustil obchod a potuloval se venku na ulici. Čekal na Huxulův příchod.

Jeho trpělivost byla podrobena dlouhé zkoušce, ale nakonec se přece jen dočkal.

Huxul se blížil k obchodu se zvířaty a překypoval zlostí.

Marshall se do obchodu vrátil ještě před ním.

Futgris se usmál, když poznal včerejšího návštěvníka, který kupoval dárek pro tchyni. Marshall mezitím věděl, že Huxul bude chtít vyměnit zboží a prodavači vsugerovat, aby k výměně přizval svého šéfa.

Jakmile se Huxulovi dostalo odpovědi, zešíroka se zašklebil. Přitom v náručí pevněji sevřel speciální klec, ve které přinesl zvířata. Měl v ní zařízení na zachycování frekvencí mozkových vln.

Marshall v jeho myšlenkách četl, že pořád ještě myslí na nepříjemnosti, které si u svých nadřízených vykoledoval za včerejší neúspěch na skokanské lodi. Vyčetli mu i to, že nakoupil příliš drahá zvířata.

A teď se Putgris vracel s falešným Ixtem. John Marshall stiskl tlačítko dobře ukrytého psychozářiče. Huxul odložil klec s hiobargullusy. Ixt se bránil vzít je zpátky, zato se zajímal o speciální klec. Pohlcovala totiž zvuky. Araský agent ochotně souhlasil, aby si ji falešný Ixt prohlédl ze všech stran.

Díky Huxulovým myšlenkám John Marshall dobré věděl, kde se nachází skryté tlačítko analyzátoru mozkových vln a Otznam tak měl dostatek příležitosti sejmut frekvenci mozkových vln samotného Huxula. Když to pod sugestivním vlivem provedl, konečně se zatvářil ochotně a vzal zvířata zpátky. Futgris spěchal s klecí pryč, zmizel v hale a za okamžik ji přinesl prázdnou zpět.

Huxul dostal své peníze, srdečně poděkoval, vzal klec a nápadně rychle opustil obchod.

Pak se falešný Ixt vrátil do kanceláře a Futgris do skladu. Ovšem Huxul měl být podroben ještě dalšímu vlivu. Marshall ho zvolna následoval po ulici Velkého Moa a přibližoval se k němu. Zamyšleně se na něj díval, když Huxul vstupoval do mamutí budovy araské rozvědky s klecí v podpaží.

^ A <-

Huxul počkal, až mu z laboratoře přinesou vyhodnocení analýzy mozkových vln. Zatím se snažil sepsat hlášení, ale s jeho hlavou se něco dělo, něco, co mu nedovolovalo rozumně uvažovat. Bylo pro něj čím dál těžší si vzpomenout, co se to před hodinou v Ixtově obchodě vlastně stalo.

Pak mu byly doručeny výsledky.

Spokojeně přikývl, pak se však zarazil.

„Cože? Ixt že je u nás už zaregistrován a má své vlastní identifikační číslo?“ divil se Huxul a otřel si čelo.

Zbystřil a navázal spojení s počítačovým oddělením H, kde byla uložena všechna registrační čísla Arasů. Vmžiku se rozzářil monitor na jeho stole. Trvalo několik vteřin, než pochopil, že čte své vlastní personálie, a než mu došlo, že nic nechápe.

Pak si vzpomněl, čím mu včera odpoledne pohrozili jeho Šéfové.  
To všechno stačilo k tomu, aby se rychle rozhodl.

Sestavil hlášení, ve kterém se ani v nejmenším nedržel faktů, aby si nevysloužil ještě horší kritiku nadřízených. Zapomněl však, že dříve nebo později centrální počítač Arasů jeho lež odhalí.

Ale John Marshall, který stál pořád ještě před domem a kontroloval Huxulovy myšlenky, na to pomyslel. Ovšem nevzrušovalo ho to. Každá minuta, každá hodina, kterou získal pro sebe a pro Laury Martenovou, byla velmi cenná.

^ A ^

Co Man Regg skromně označil jako oddělení X-p, se nakonec ukázalo jako obrovitá stavba, přičemž její podzemní část byla třikrát větší než ta viditelná nad zemí.

Nad hlavním vchodem stálo napsáno: X-p.

Osmipatrová stavba vypadala, jako by byla zhotovena z jediného odlitku.

Laury připadalo těžké určit její architektonický styl. Nejdříve myslela na předimenzovanou rouru, na obou koncích zakulacenou, ale teď, když před přistála tak blízko, si tím už nebyla tak jista;

Když vstoupila do kontrolního vchodu, srdce se jí rozbušilo. Předsálí bylo zařízeno luxusně, vkusně, v decentních barvách, bylo tam příjemně chladno a podlahu pokrývaly měkké koberce.

Každá kontrola pro ni znamenala určité nebezpečí, že bude díky své tělesné konstrukci odhalena jako vetřelec. Když se však před ní rozsvítila světlemodrá kontrolka, napětí v ní povolilo a mohla pokračovat.

Nad hlavou se jí klenula zářivá kopule. Kopule uprostřed rourovité stavby? Zaváhala... Lehce irizující světlo, které spadalo dolů z děr ve stropu, ji mátl. Nevěděla, jak si to má vysvětlit.

Sonomí hlas ji vyzval, aby se přiblížila ke středu světelného

kruhu a aby obešla jeho periferii. Teprve později jí bylo vysvětleno, že tím byla dezinfikována.

Laury překvapeně uposlechla. Sotva obešla kruh, tentýž neznámý hlas se jí zeptal na její přání.

Tiše odvětila, že ji do X-p přizval Man Regg. Pak řekla jak se jmenuje a čekala na další příkaz. Už pět minut byla v budově a ještě nespátřila ani Arase, ani žádného robota-

Pak se ale ve stěně otevřel kulatý vstup a sonomí hlas ji vyzval, aby vstoupila a aby se tam postavila na transportní pás.

Poslechla, ale pořád přitom musela myslet na život prodlužující sérum, na průběžné kontroly, které ji možná ještě čekaly, na liduprázdnot budovy... Až se najednou stěna proti ní znovu ro-zestoupila a v kulatém vstupu se objevil Man Regg.

Zatvářil se hrdě, když si všiml, jak je zmatená.

„My Arasové neděláme pokrok Jenom v oblasti medicíny, Argo! I naše technika prožívá období rozkvětu!"

Pak seděli proti sobě.

Laury Martenová si s ním opět pohrávala jako kočka s myší. Četla jeho myšlenky a patřičně formulovala své odpovědi. Předstíranými vědomostmi ohromovala i tak geniálního vědce, jakým byl Regg. Ovšem dokázala to jenom díky tomu, že uměla číst jeho myšlenky a že se ještě na Zemi podrobila arkonidskému hypnoškolení ve věcech araské medicíny.

Vtom se Man Regg zatvářil nedůvěřivě.

Laury Martenová se zachovala lehkomyslně. Vyslovila totiž jeho myšlenky takřka beze změny slovosledu. Samo o sobě by to nebylo tak hrozné, ale mluvila o věcech, které v sobě nosil jako přísně střežené tajemství.

Přesto však měla štěstí, protože ji zachránilo to, co Pěny Rhodan vštěpoval každému mutantovi - chyba, kterou udělala. Ji nesměla zaskočit. Zůstala ledově chladná a nadále pozorně naslouchala jeho myšlenkám, protože právě rekapituloval technologii, o které se neprozřetelně zmínila.

Když jí položil jednoznačnou otázku, znala už správnou odpověď.

Usmála se, předklonila se, rozehrála svůj Šarm — a hlavně své vědomosti.

„Celý ten problém je přece jenom řetězcem logických úvah, Mane," řekla a pokračovala konkrétně.

S úsměvem pozorovala účinek svých slov. V Reggově tváři se vedle nedůvěry zračilo i překvapení a úžas, přičemž poslední dvě zmíněné vlastnosti nakonec zvítězily. Jinak střízlivý vědec podlehl emocím a impulzivně řekl: „Znovu jsem si to rozmyslel, Argo. Chtěla byste se stát členkou týmu mých nejbližších spolupracovníků?"

V okamžiku, kdy Laury Martenová souhlasila, měla pocit, že už je těsně u cíle svého snažení.

^ ^ ^

John Marshall zachytil její telepatickou zprávu na cestě ke skokanskému kapitánu Rohunovi. Její optimistické hlášení mu pozvedlo náladu, která mu vydržela až do chvíle, kdy na okraji kosmodromu zjistil, že Rohunova loď zmizela.

Rohun odstartoval, aniž by ho o tom informoval!

Ale už se opět telepaticky ozvala Laury.

Grandiózní dění na obřím kosmodromu jako by ani neviděl. Neviděl startovat ani přistávat lodě, nevšímal si, co se děje kolem, jenom poslouchal a soustředil se na její hlášení.

John Marshall se zlobil! Zlobila ho neopatrnost jeho spolupracovnice. Man Regg ji sice přijal do nejužšího okruhu svých lidí, ale zároveň se spojil se svým bezpečnostním oddělením, promluvil si s tajnou službou v Trulanu a požadoval, aby studentka zoologie Arga Silmová byla co nejpřísněji přešetřena. Podezřívá ji hlavně z následující příčiny: „Na studentku zoologie má tato dívka znalosti, které jsem zatím bohužel postrádal i u svých vlastních asistentů!"<sup>1</sup>

John Marshall strnul.

•Musel myslet na pochybnosti, které ho trápily od samého počátku. Laury Martenové prostě chyběla nutná rutina. Dokázala se

nadchnout pro okamžitý úspěch a pak dělala chyby. Jestli na ní něco najdou, pak nás bude honit celý Tolimon! pomyslel si s nevolí.

Násilně se vytrhl ze starostlivých úvah. Teď musel také zjistit, proč a kam odletěl Rohun. Vrátil se proto do města a na jednom ze smluvených míst našel Egmona, Rohunova agenta. Podobal se spíš Skokanovi. Také měl bílé vlasy, ale jeho oči nebyly jen červené - dokázal jejich barvu měnit jako chameleón.

„Egmone," oslovil ho Marshall a kráčel dál.

Agent sice uslyšel své jméno, ale vousatého dloubána neznal.

John se mezitím zastavil u informačního robota. Vyslovil číslo Rohunovy lodě a pokoušel se zjistit, kam galaktický obchodník odletěl.

„Informaci nelze podat!" zavrčel stroj-

Marshall ani nic jiného nečekal. Pak vycítil, že těsně za ním někdo stojí. Bleskurychle použil své telepatické schopnosti a sáhl do myšlenkového obsahu neznámého. • Egmonovy myšlenky nebyly příliš přátelské. Ve vousáči viděl araského špicla, proto v ruce držel aktovku a v ní pro všechny případy svíral paprskomet.

Marshall se obrátil a zašeptal: „Na tvém místě bych nestřílel, Egmone."

Skokan byl sice nejistý, ale z Marshallova hlasu zaznělo něco, co mu připadalo známé. Mutant se ale nejdříve musel představit svým jménem, aby ho uklidnil.

„To není váš vous, co mě tak mate," odpověděl Egmon, „ale ta ohromně rozložitá ramena! U všech hvězd, Ixte, čekám na vás několik hodin. Náš pán dostal špatné zprávy a trčí teď na poloviční trase mezi Tolimonem a Hellgate, aby viděl, jak to dopadne."

„Jak dopadne co?"

„Jeden muž z Estgalova rodu byl zajat a má být podroben vymývání mozku,"

Skokanského patriarchu Estgala Marshall vůbec neznal.

„Celý rod Estgalů pašuje araské medikamenty," vysvětloval Egmon. „Arasové to sice vědí, ale nikoho z nich dosud nechyti-

li. Kdyby Estgal zůstal u svého řemesla, mohl se dožít hodně vysokého věku."

„Estgal zemřel?" vyhrkl Marshall. Najednou ho začal neznámý Skokan zajímat.

„Stalo se to před třemi nebo čtyřmi hodinami. Jeho osmnáct lodí bylo zničeno araskými křižníky. Proto je taky tady všude samý araský špicl!"

„Proč se to stalo? Co chtěl Estgal sehnat?"

„On to sehnal," zašeptal agent. „Ze závodu G-F 45 si za pomoci podplaceného Arase sehnal tu technologii konzervace imunoséra X-1076..."

Marshallovi to znělo povědomě. Vzpomínal si, že o tomto séru cosi vyčetl v Huxulových myšlenkách. „A pak?"

„Dnes v noci Arasové chytili Hduzze z Estgalova rodu, odvedli ho k výplachu mozku, pak zatkli toho úplatného Arase a věnovali mu stejnou péči - a pak se rozednělo. Estgal byl varován a uprchl do vesmíru, ovšem přímo do náruče araských křižníků, které jeho flotilu rozmetaly... Už chápete, proč se můj pán vzdálil?"

Marshall na tuto otázku neodpověděl. „Vy jste s Estgalovými lidmi udržovali spojení, Egmon?" „To vám může říct jenom Tulin nebo Otnam, Ixte," odpověděl Skokan a opět změnil barvu očí.

Marshall si rychle zkontroloval, jestli mu Egmon řekl pravdu. Nenašel žádnou lež, takže stručně požadoval: „Zítra ve stejnou dobu se tady chci setkat s Tulinem, Egmon. Můžeš mu dát vědět?"

„Může tu být už za hodinku," řekl Egmon a oči se mu zazelenaly. „Zítra!" rozhodl Marshall, kývl Egmonovi na pozdrav a zmizel mezi chodci. V duchu přemýšlel o úkolu, který dostal od Perryho Rhodana. Právě teď se mu zdál být zcela nespílitelný.

^ A ^

Man Regg už potřetí zavrtěl hlavou, ale muže ze svého bezpečnostního oddělení nepřerušoval. Trpělivě mu naslouchal. Nebyl jediným posluchačem. Seděli tam s ním ještě tři jeho spolupracovníci.

„Můžete jít!“ řekl Regg a propustil šéfa bezpečnostní kanceláře.

Jakmile s kolegy osaměl, zeptal se: „Takže?“

Tříkrát zaznělo něco podobného: „Je úplně v pořádku, ale...“

Trojnásobné „ale“ platilo Laury Martenové. Araská rozvědka pečlivě sledovala její minulost až do centra arkonidského hvězdného impéria. Centrála v Trulanu použila jiné kanály a kontakty než bezpečnostní složky výzkumu, ale obě služby došly ke stejnému závěru:

Arga Silm byla třiadvacetiletá studentka, Arkonidanka z planety Dewen, studentka zoologie, krátce před státnicemi, a podle vyjádření profesorů úžasný talent.

Všechna její data byla v absolutním pořádku.

Man Regg přesto nebyl ani s dvojitým výsledkem spokojen. Právě formuloval svůj návrh, i když mu bylo jasné, že se jako šéf setká jenom se souhlasem.

Araský zoolog Gelte měl Argu Silm vyšetřit společně se svými kolegy Kelisem a Assou, zatímco Man Regg měl všechno sledovat ve videofonu z vedlejší místnosti.

Man Regg zmizel a asistenti si dali zavolat novou kolegyni.

Ta už pochopitelně dobře věděla, co ji čeká. S úsměvem se posadila a hned nato absolvovala přísné zkoušky.

Musela použít veškerou svou energii a soustředění, aby se neprozradila a nezapůsobila jako hlupačka.

Arkonidské hypnoškolení by jí bylo málo platné, ale použila stejnou metodu jako s Mánem Reggem a odpovídala zkoušejícím jejich vlastními úvahami a znalostmi. I když byla dobrá telepatka a znala své řemeslo, přece jen bylo velice složité pozorně sledovat myšlenky tří mužů zároveň a přitom zůstat sebejistou a sebevědomou Arkonidankou.

Vtom ji vyrušil velmi silný impuls, přicházející z vedlejší místnosti.

Právě jí byla položena další důležitá otázka. Zamyslela se, aby získala čas. Chtěla zjistit, kdo to sedí vedle a tolik mu na ní záleží.

Než stačila odpovědět, dveře se otevřely a vešel Man Regg, aby jí pogratuloval. Trochu se začervenala a v duchu poděkovala tajným službám Slunečního impéria, že ji na akci tak dobře připravily. Netušila, že její identita byla výsledkem spolupráce pozemšťanů se Skokany. Protože skutečná Arga Silm existovala, byla to studentka zoologie, ale studovala svůj obor na palubě jedné z dobře strážných skokanských lodí. To však věděli jenom Perry Rhodan a jeden skokanský kapitán.

„Navrhuji,“ ukončil Man Regg sezení, „abychom Argu Silm přijali do oddělení geromorfizmu - nebo jste jiného názoru?“

V oddělení geromorfizmu se studovaly nepříznivé vlivy na pleť mladých inteligentních bytostí, která i přes nasazení život prodlužujícího séra stárla.

Žádný ze tří kolegů proti šéfovi rozhodnutí neprotestoval.

^ A ^

Hyperkom v Ixtově luxusně vybavené kanceláři nebyl nijak nápadný. Patřil k základní výbavě velkoobchodníka se zvířaty. Musel udržovat kontakty s mnoha velmi vzdálenými planetami a obchodními loděmi..

Toho rána ho John Marshall zapnul. Futgris stál nad ním, aby byl v případě nutnosti k dispozici svými odbornými znalostmi.

Od Rohunova agenta Tulina se Marshall dozvěděl, že k Tolimonu letí Skokan Bet s velkým nákladem nejrozmanitějších zvířat.

Takže zavolal loď BET 765 hyperkomem. John Marshall chtěl uzavřít obchod. Měl na mysli upozornění jednoho z Rohunových mužů, který mu kdysi řekl: „Čím víc s Arasy spolupracuješ, tím jsou sdílnější a otevřenější...“

Po osmi měsících pobytu na Tolimonu věděl, že je to pravda.

BET 765 se ohlásila. Na monitoru se objevila Betova tvář. Byl to mladý, podsaditý Skokan. Mírně se ušklíbl, když zjistil, proč

mu volá obchodník Ixt z Trulanu: „Ty zvířátka jsem naložil na planetě, kde každý kout parádně smrděl. Vsadím se, že ani jedno z mejch zvířátek není v arkonidský řiši známý. Vlastně jsem chtěl celej náklad prodat Arasům, ale jestli mi slušně zaplatíte, prodám je vám! Počkejte, ukážu vám švy palubní zoo!”

Jeho tvář zmizela z obrazovky, zato teď byla vidět nějaká zvířata. John Marshall, který si za svých cest vesmírem zvykl na ledacos, zadržoval dech.

Bet měl na palubě sbírku těch nejstrašlivějších příšer - ještěrky, obrovské netopýry, amfibie a řadu dalších potvor, které se k ničemu nedaly ani připodobnit.

Tázavě pohlédl na Futgrise. I ten byl bezradný, ale v očích mu vzplál oheň nadšení. To Johnu Marshallovi stačilo.

Další jednání trvalo půl hodiny, pak byl obchod uzavřen. Futgris zalapal po dechu, když Ixt vyslovil kupní sumu. Šlo o jeden a čtvrt milionu!

Když jim hyperkomem přišly první katalogizované vzorky zvířat, Futgris byl nadšen. Znovu a znovu si v duchu gratuloval, že se před osmi měsíci rozhodl nastoupit do této nové založené firmy.

^ A ^

„Centrální nákupní vedení!”

John Marshall seděl proti starému lišákovi Kalexovi. Arasovy oči si ho číhavě prohlížely. Nechal ho mluvit. Ústa měl zavřená, ale prsty nebyly ani na chvíli klidné.

John věděl, co tím vyjadřuje, protože četl jeho myšlenky. Svými prsty totiž klouzal po tlačítkách, aby jejich rozhovor bylo slyšet na více než dvaceti dalších místech. Jenom katalog s novými zvířaty zatím nikdo z jeho lidí neviděl, protože ten se ještě pořád nacházel v náručí Ixtova robota, který stál v pozadí.

John, Marshall se snažil neprojevit, jaké má triumfální pocity. Teď se na obrazovce videofonu objevil biotik Man Regg.

„Katalog!” vyzval Marshall robota.

Robot se pohnul, v místnosti se zešeřilo a na velké obrazové projekci se objevil obrázek prvního zvířete.

John Marshall se vyzbrojil trpělivostí. Hlavně ho zajímaly Kolexovy myšlenky. Zatímco s přimhouřenýma očima posedával v křesle, četl si je.

To, co šéf araského nákupního vedení navenek ukrýval, dostal Marshall jako na stříbrném podnose. Pořád se musel držet, aby nadšeně nezajásal

Projekce trvala hodinu. Pak místnost znovu zaplavilo zářivé světlo.

<i

Rhodanův mutant řekl svou cenu. Požadoval 2,1 milionu a ani se přitom nezačervenal. Znal Kolexovy myšlenky. Kolex byl ochoten jít do této sumy!

Ale místo aby Marshallovu nabídku přijat, pohrozil: „Ještě tu ta zvířata nemáte, Ixte. Zatím jste uzavřel obchod jen po hyper-komu. Co myslíte, že by mě stálo, kdybych s tím Skokanem navázal spojení sám a dohodl si s ním přímý nákup... Mohl bych mu pohrozit, že by ho čekaly potíže, kdyby nehodlal prodat přímo nám..."

John Marshall se soucitně pousmál. „Kolexi," řekl, „já přece jsem Skokan! Můj hyperkom je skokanské konstrukce!"

Tím naznačil, že není možné, aby ho Arasové na Tolimonu odposlouchávali a aby věděli, s kým jednal.

Kolex rozdurděně opáčil: „Jsou vůbec hyperkomy tohoto typu na Tolimonu povoleny, Ixte?"

John Marshall se vyťasil se svou největší zbraní; „Jsem tady snad u výsledku, nebo kde? Kolexi, my galaktičtí obchodníci obchodujeme s celým vesmírem a kromě Arasů existuje Ještě řada dalších potenciálních zájemců o naše zboží. Vy osobně naše jednání považujete za skončené, že?"

Nad Trulanem se vznášel zvon vedra o 45 stupních ve stínu, Tedyž mezi nákupním vedením Arasů a Ixtem došlo k podpisu dvoumilionové smlouvy.

Když pak John Marshall Kolexe opouštěl, byli z nich nejlepší přátelé!

O dva dny později přistála na trulanském kosmodromu loď BET 765. Přílet této lodi vyvolal senzaci, protože ještě nikdy nebylo vidět tolik transportních klecí najednou.

Zvědavců se v hlavním městě našlo ažaz, ale když se otevřel hlavní vstup do skladu F a zavanul pach transportované zvěře, dav čumilů se rozprchl na všechny strany. Kdo měl nos, ten si ho držel, aby ze zápachu neomdlel.

Marshall si rychle přiložil svůj malý dýchací agregát, několikrát nasál čerstvý vzduch a otřel si pot z čela,

Vlna pachu, rozprostírající se po kosmodromu jako úporná mlha, byla mimořádně intenzivní a hutná.

Arašti zoologové, kteří už v tomto ohledu byli na ledacos zvyklí, omdlávali a padali k zemi jako mouchy.

Teprve za hodinu se zápach rozptýlil natolik, aby se mohlo přikročit k nakládání zvířat.

Kolex stál na široké rampě vedle Marshalla a sledoval polypovitou, desetimetrovou příšeru, taženou z lodi sacím paprskem.

„Proč? Proč tolik páchnou?“ hlesl Kolex.

„Kdybych to tušil,“ usmál se Marshall, „tak bych se se dvěma miliony nespokojil!“

Tato poznámka Kolexovi připomněla, že se k jejich obchodu musí vrátit: „Naše dohoda se rozkřikla po celém městě, Ixte! Včera jsem dostal návštěvu z rozvědky! Copak jste tady někde prováděl něco, co odporuje našim araským zákonům? Ten úředník se zajímal o způsob, jakým jsme náš obchod dohodli! Důvěřujte mi, Ixte, a já se vám pokusím pomoci. Mám v rozvědce značný vliv!“

Johna Marshalla zamrazilo. Bleskově zkontroloval Kolexovy myšlenky, ale Šéf araského nákupu říkal, co si myslel.

„Rozvědka? Já?“ hrál Marshall překvapeného. „Ne, vůbec si nejsem vědom žádných přestupků. Neřekl vám ten úředník, proč vlastně přišel?“

„Ale ano, Ixte! Tvrdil, že ve vašich dokladech našli nějaké ne-

srovnalosti. Údajně prý existuje nějaký galaktický obchodník Ixt, ale ten prý žije na Xylonu v soustavě Hoguru! Ixte, když se podívám na tu nádheru, kterou jste nám prodal, tak mi srdce poskočí radostí. I kdybyste byl agentem, rád bych vám pomohl! Důvěřujte mi. Skokane!"

John Marshall se divil, že se pod ním nerozevřela země a nepohltila ho.

Ale v té chvíli ho zastihla Lauřina telepatická zpráva.

„Později!“ oznámil zpátky. „Teď ne! Pro mě za mě za deset minut, ale teď ne, Laury!“

„Ale já našla v zoo ty lidi, Marshalle... Musím vám o nich nutně...“

Marshall se zhluboka nadechl.

Zíral na Kolexe. „Jaké označení jste to použil, Kolexi?“ usmál se. „Díky,“ řekl pak. „Nezapomenu, co jste pro mě chtěl udělat, ale to nebude nutné. Ovšem jednu prosbu bych měl. Rád bych se dozvěděl, proč se rozvědka doopravdy zajímá o mou osobu. Já jsem Ixt. Onen Ixt na Xylonu musí být nějaký podvodník.\*“

„...každopádně jste nám prodal nejsenzačnější zvířecí úlovek posledního tisíciletí, Ixte,“ odvětil Kolex, ale znělo to dvojsmyslně, tedy i varovně!

Marshall znovu zkontroloval jeho myšlenky. Nenašel v nich nic než to, co mu ten muž řekl. Proč by ho tedy Kolex varoval? Choval se jenom intuitivně?

^ ^ ^

Za terénní vlnou kontinentální zoologické zahrady Laury Mar-tenové najednou spatřila budovu, která jí připomínala švédský statek.

Nacházela se na cestě k plotu, za kterým žili bombosové, opicím podobné bytosti, které byly dvouhlavé a měly nejen dvě ruce jako lidé, ale uměly také mluvit, psát a číst.

Její terénní vůz byl nasměrován právě k bombosům a čistě náhodou minul Švédský statek. Vypadalo to tam najednou jako pozdrav ze Země.

Ostře zabrzdila, vystoupila z vozu a kráčela až k energetickému plotu. Rozhlížela se přitom po Froghzích, ale žádného neviděla. Když narazila na energetickou zábranu, která ji odmrštila o půl kroku zpátky, byla už pevně rozhodnuta.

Nebyla jenom telepatka, ale ovládala i dezintegrační síly. Pouze pomocí své vůle dokázala rozkládat molekulární struktury a to jí umožňovalo procházet stěnami i energetickými štíty.

Natáhla ruku po neviditelném energetickém štítu, soustředila se, a vmžiku ucítila, jak Štít povoluje. Udělala jeden krok, druhý, a s úlevou se zastavila. Navenek zcela neporušená energetická stěna zůstala za ní.

Tato část zoo byla dvě stě kilometrů daleko od místa, kam až směla veřejnost.

Švédský statek, ke kterému Laury kráčela, mohl stejně tak stát někde ve Skandinávii. Nic tam nevypadalo cizokrajně. Sebemenší detaily souhlasily.

Zůstala stát před statkem. Teprve tam se zarazila.

Jak starý asi může být ten dům, ptala se sama sebe a podivovala se nad starobylostí kovanou klikou dveří.

Když nahlédla dovnitř, spatřila krb, v něm oheň a na něm kotel.

Středověk, pomyslela si překvapeně a rozhlížela se po obyvatelích selského stavení. Ale ani pomocí svých telepatických sil žádného obyvatele domku nenašla.

Rychle se otočila, znovu pátrala po zákeřných Froghzích a pak se s úlevou usmála. Žádného nikde nenašla.

Oběhla budovu a ztratila se v křoví.

Za několik minut vyšla na jakousi stezku. Na jejím konci očekávala nějaké další překvapení, ale to, co se nabídlo jejím očím, jí úplně vyrazilo dech.

Nechápavě zírala na stavbu v aztéckém stylu!

Aztékové?

Hlavou jí prolétly kdysi naučené údaje - Aztékové, indiánští obyvatelé Střední Ameriky, mezi lety 1519 až 1521 podrobeni Cortézem. Zároveň zničení jejich kultury a vyhlazení...

Šestnácté století?

Že by i statek pocházel z této doby?

Pak sebou trhla.

Z velkého bočního portálu vycházel muž! Srdce se jí divoce rozbušilo.

Muž, který o její přítomnosti nic netušil, opustil palác a kráčel doleva, směrem k ploché stavbě, připomínající okruží studny.

Ale jak ten muž kráčel! Jak královsky!

Byl vysoký a ramenatý, měl tmavé, vlnité vlasy, které se hedvábně leskly.

Pak se posadil na plochou stavbu.

Mutantka zvolna vykročila- Muž o ní pořád ještě nevěděl. Vtom klopýtla a neznámý zvedl hlavu. Spatřil ji, vstal, sáhl k boku na krátký mečík, předklonil se a sňal klobouk. Laury Martenová se setkala s hrabětem Rodrigem de Berceem!

Hltala ho očima.

Byl to míšenec - aztécká a španělská krev se v něm smísila do neobyčejné mužné krásy. Jak žhavý měl pohled! Jak pevná ústa!

Usmál se.

„Kdo jste?“ zeptala se ho jazykem Arasů.

„Hrabě Rodrigo de Berceo, syn aztécké princezny Uxateixín a španělského hraběte Juana de Berceo, v roce šestnáct set dvaapadesát narozen v Mexiku a ve věku dvaadvaceti let unesen na Tolimon! Chcete vědět ještě víc?“

Narozen šestnáct set dvaapadesát!

Hrabě nevypadal starší než na třicet let!

Žít čtyři sta let a vypadat jako třicetiletý?

Laury Martenovou napadlo použít své telepatické schopnosti. Celou dobu si totiž prohlížela jeho oděv, který vypadal jako bohatě zdobený divadelní kostým šlechtice. Pak jí připadlo jako zločin, že bude pátrat v jeho myšlenkách... Ale udělala to.

Během několika vteřin věděla, zejí nelhal!

Hrabě se opravdu narodil v roce 1652'

Laury se okamžitě vzpamatovala a pokusila se navázat spojení s Johnem Marshallem. Musela mu podat zprávu! Ale spojení tr-

válo jen pár vteřin. John Marshall je hned přerušil s tím, že si ji vyslechně později.

Rodrigo však její úlek vztahoval na sebe, a proto před ní poklekl, vzal do ruky její dlaň, obřadně ji políbil a požádal o prominutí, Laury Martenová se mu nebránila.

^ A ^

V hale snů se John Marshall setkal s Rohunovými agenty Egmonem a Tulinem přesně podle poslední dohody.

Neexistovalo nenápadnější místo pro setkání než tento obskurní zábavný lokál, kam měli Arasové zakázán přístup. Tady byly k dostání všemožné drogy. Tady bylo možné splnit jakýkoliv pekelný sen.

John Marshall aktivoval malý deflektor své kóje a stal se tak pro každého neviditelným. Každý další příchozí by neviděl nic jiného než obrovitou kopuli lokálu, zívající prázdnotou.

Natáhl se na vyleštěné podlaze. Vedle něj ležela droga zvaná Herfnis. Vůbec ji nemínil rozemnout mezi prsty a pak se oddat jejím účinkům.

Telepaticky ohmatával okolí. Nacházel roztroušené myšlenky závislých bytostí, které tu hledaly rozptýlení a dělaly své první kroky k záhubě.

Otřásl se hnusem a proklínal nápad setkat se v paláci snů, když zachytil Tulinovy a Egmonovy myšlenky. Ani jeden z nich netrpěl touhou po droze.

Tulin právě Egmonovi šeptal: „Jak ho tady máme najít?“ když je Marshall zachytil svou sugestivní silou a vedl je mezi neviditelnými paprskovými klecemi až k té své.

Na několik vteřin ji otevřel. Když ji zavřel, stali se všichni tři navenek neviditelnými, ale vzájemně se viděli.

Skokani se s Ixtem pozdravili a posadili se k němu na zem.

Tulin se dal hned do řeči: „Už vím, jak se mohlo stát, že přišli na Estgalovy kousky! Arasové zamíchali mezi pracovní roboty i

kontrolní, a ti hlásí jakoukoliv odchylku od normálu! U všech bohů, Ixte, nemůže nás tady někdo slyšet?" „Ne, Tuline," uklidnil ho John. „Doufejme," řekl uzavřený, blondatý Egmon. „Ti počítačové špiclové musejí být všude!" pokračoval Tulin. „Tím pádem máme po rozkvětu našich obchodu, Ixte!"

John Marshall se v duchu usmál. Bylo mu srdečně jedno, že Skokani teď nemohou Arasy klamat tolik jako dřív, ovšem s nasazením tajných kontrolních robotů bylo ohroženo i splnění jeho vlastního úkolu!

Laury Martenová mohla klidně skončit svou práci v araském zoo. Pokud všemi mastmi mazaní skokanští agenti přiznávají, že mají svázané ruce, pak i jim, dvěma ubohým pozemšťanům hrozilo, že budou Arasy brzy odhaleni. Přitom už více než pět desetiletí žádná Země a žádní pozemšťané oficiálně neexistovali, protože ze Země se údajně stalo další slunce! Egmon zvedl hlavu a řekl: „Dnes večer dostanu pět tisíc shaksů!" John Marshall zpozorněl. Jestli to byla pravda, pak Tulin lhal! Tulin to ihned pochopil: „Egmone, co blbneš...?!" „Hele!" řekl Egmon a vytáhl z kapsy ladičku - obyčejný neškodný nástroj každého ladiče pian, známý i na Zemi. Chvilí se pásl na překvapení svých druhů a pak řekl: „Arasové ať si dál vařej švy medicíny, ale ať se nesnažej využívat roboty. Jejich kontrolní roboti mají pár slabinek, ovšem Arasové to nevědí," zašklebil se. „Jestlipak se teď někde v Trulanu dá koupit jedna jediná obyčejná ladička?"

John Marshall si otevřeně přiznal, že naprosto nic nechápe. Egmon na něj zamrkal: „Kontrolní roboti jsou alergický na tón G. Nevím, co se stane s jejich programy, když ho uslyší, ale při jeho zaznění se prostě složí a ani nenahlásí závadu centrále! Proto taky dneska večer dostanu svezích pět tisíc shaksů!"

Kapsle shaksů představovaly jediný prostředek proti Fermově nemoci, zákeřné chorobě, která byla vyvolána alergií na následky transice při kosmických letech. Nemocní umírali několik měsíců po nákaze.

„Touhle věcíčkou lze vyřídít kontrolní roboty?“ divil se Tulin. Nevěřit a kroutil nad tím hlavou. Pak se obrátil zpátky k Marshallovi a pokračoval: „Zapojili jsme osmnáct agentů, Ixte. Egmona přitom málem zavraždili. Huxulovu ženu jsem zdržoval celé dvě hodiny! Huxul měl mezitím nehodu a teď leží ve Špitále. Arasové náš trik už asi prokoukli, ale Huxul se probere až za deset dní.“

„Byl přepaden?“ zeptal se ostře Marshall. Znal Tulina. Tulin nenáviděl Arasy a v boji proti nim s chutí používal ty nejradikálnější prostředky.

„Ne,“ zabručel Tulin. „Dostal injekci gerfu!“

„Co je to gerf?“ naléhal Marshall.

„Věc, se kterou pracuje i araská rozvědka. Kdo dostane tuhle injekci, deset dní prospí a během té doby musí být uměle vyživován, pokud nemá...“

„Co by to mělo za význam?“ zneklidněl Marshall. Rohunovi agenti se chovali jako malí kluci, a tím jen zvyšovali stupeň nebezpečí.

„Tady,“ usmál se Egmon pobaveně.

Marshall přijal podávanou fólii.

„Co je to?“

„Důkaz Arasů, že nejste identický s Ixtem, který žije na Xylonu v soustavě Hogur! Takže kdo ve skutečnosti vlastně jste?“

„To by mě taky zajímalo,“ přidal se Tulin. „Kdybych jasně nevěděl, že Rhodan a ta jeho Země už dávno neexistuje, považoval bych vás za bytost ze Země a...“

„Ovšem pozemšťan! už naštěstí neexistují,“ odsekl Marshall, ale v duchu začínal chovat obavy. Rychle zkontroloval myšlenky skokanského agenta. Trochu ho to uklidnilo. Sami svým úvahám nevěřili.

Marshall pořád ještě nevěděl, co má znamenat ta fólie v jeho ruce.

„Ixte,“ řekl Tulin dobrosrdečně, „neriskoval bych to, kdyby nám to Rohun nekladl na srdce. Máme pro vás skočit do ohně! To, co jsem vám dal, je počítačové vyhodnocení všech námitek vůči vaší osobě. Vypracováno araskou rozvědkou!“

„Nebude jim to chybět?" namítl Marshall.

„Osmnáct agentů v akci," usmál se Tulin. „Tři z nich slouží přímo v rozvědce! Ixte, už o vás na Tolimonu nemají ani řádku. Stačíte..."

Vtom se v hale snů všechny energetické kóje probořily!

Najednou se všichni návštěvníci viděli!

Hala byla plná Arkonidanů a Skokanů, lidem podobných bytostí z dalekých světů, které se právě hodlaly vrhnout do náruče drog. Většina nahlas protestovala.

Z reproduktorů se však ozvalo: „Araská rozvědka obsadila všechny východy! Nikdo neopustí palác snů!"

Tulin a Egmon zírali na Marshalla a ve tvářích se jim jasně zračily obavy; Ted' nás dostali!

Marshall schoval fólii a vstal. Vyzývavě kývl na oba agenty. V blízkosti postávala vzrušená skupinka Skokanů. John Marshall k nim ledabyly přistoupil. Tulin a Egmon ho následovali, protože podle jejich názoru bylo jedno, kde budou, až na ně přijde kontrola.

Zatímco Marshall vypadal zamyšleně, v duchu přemýšlel, kolik má palác snů východů.

Osm!

Rychle „zkontroloval" jeden po druhém - nyní ten pátý - a zašklebil se. Naznačil Tulinovi s Egmonem, aby ho následovali.

Loudali se k pátému východu jako někdo, kdo se velice nudí. I tam stálo šest mužů rozvědky - ozbrojených Arasů. Tři z nich s touto akcí nesouhlasili. Udělala jim čáru přes rozpočet v jejich soukromém denním programu a Marshall to telepaticky zachytil.

Tihle Arasové se už stali oběťmi jeho psychozářiče. Ted' se zaměřil na zbývající tři. Pomocí psychozářiče jim vsugeroval, aby je pustili a nechali jít.

Zatímco od ostatních východů se ozývaly rozčilené výkřiky a protesty, u pátého vchodu se nedělo takřka nic.

Strážci zvědavě zvedli hlavy, když viděli, že k nim někdo jde. .

Tulin zaúpěl: „A já u sebe mám tři různé paprskomety! Zahodím je a..."

„Nic takového!“ sykl Marshall a Tulin zmlkl. Pak prošli.

^ A ^

„Víte, proč udělali tu štáru v paláci snů?“ zeptal se Marshall agentů, sotva vyšli na ulici.

„Snad ne kvůli nám?“ otázal se nejistě Tulin.

„Kvůli Egmonovi!“ odpověděl Marshall. „Jeden z kontrolních robotů ho viděl, jak z počítače bere tu fólii!“^

Blondatý Skokan zbledl. Ale Tulin k Marshallovi nedůvěřivě vzhlédl.

„Ixte, já vám nějak přestávám rozumět! Proč se nás snažíte dostat takovou lží? Zasloužili jsme si to snad?“

„Pozor...!“ stačil ho místo odpovědi varovat Marshall a pak už neměl čas na nic jiného než na Arase, který se před nimi zničehonic objevil.

-

Ruku měl zastrčenou v kapse a jednoznačně naznačoval, že v ní drží paprskomet.

„Egmone z Rohunova rodu...“, začal Aras a sáhl po agentovi.

John Marshall strhl jednou rukou Tulina do stínu a druhou aktivoval psychozářič- Kamenná tvář araského tajného se protáhla do širokého úsměvu, poklepal Egmonovi na rameno a řekl: „Rád vás znovu vidím, Egmone! Takže zatím ahoj!“

Pak ještě přátelsky pokývl, vytáhl ruku z kapsy a šel.

Skokani za mm hleděli, pak se obrátili na Marshalla a Tulin řekl: „Ixte, vy jste d'ábel! Co jste to s mm udělal, že se tak rychle změnil?“

„Příště už tolik štěstí mít nebudete,“ uhnul Marshall s odpovědí. „Tak už věříte, Egmone, že vás viděli při práci?“

„Proboha, Ixte, jak to všechno víte?“

Ale John neodpověděl ani pak.

„Co teď budete dělat, Egmone?“

„Rohun se musí vrátit a vzít mě na palubu, protože koho Arasové honí, toho taky dostanou! Teď z toho mého kšeftu s pěti tisíci shaksů nakonec nic nebude!“

Mutant žil dva dny v nepřetržitém napětí. Každou minutou čekal přepadovou akci araské rozvědky. Když se dlouho nic nedělo, pomalu se uklidňoval.

Jeho druhá návštěva u Kolaxe, Šéfa araského nákupního vedení, už nebyla zdvořilostní. Doufal, že by se přes něj mohl dostat mezi galaktické lékaře, vyvíjející sérum na prodloužení Života. Ze stejného důvodu Kolestovi prodal celou loď zvířat. Že přitom udělal dobrý obchod, ho ani tolik nezajímalo.

Kolest byl laskavost sama. Rozhovor se pochopitelně točil kolem zvířat.

„...nejsou to všechno zvířata, Ixte! Mnohá z nich jsou inteligentními bytostmi. Někteří jsou dokonce chytřejší než naši Froghové! Ani nevíte, jaké uznání jsem si vysloužil tím obchodem s vámi!"

Kolest jen zářil a Marshall v jeho myšlenkách četl, že upřímně.

„Copak ty cizince nelitujete, Kolesti?" zeptal se.

Tím se dotkl citlivého místa. Kolest protestoval. Jeho temperament vybuchl. Začal mluvit o výzkumu a o vyvíjeném séru:

„...bez pokusných inteligencí bychom se nedostali nikam! Nevyvinuli bychom žádné léky! Já vám přísahám - nikde se zajatým inteligentním bytostem nevede tak skvěle jako v našem zoo!"

„Vy jste ty nové páchnoucí bytosti zavřeli do zoo?\*"

Kolest zůstal u pravdy.

„Prozatím ano, Ixte. Jistý úkol - galaktické důležitosti - nás k takovému jednání zavazuje! My Arasové jsme kouzelníci galaktické medicíny a... Ixte, nedívejte se na mě tak přísně! Já vím, co si myslíte! I my známe zákony, stanovené centrálním počítačem na Arkonu... Ixte, jde-li o to nejpodstatnější, pak jsme oprávněni i nerespektovat zákon!"

„Hm," odpověděl mutant, který bez ustání myslel na sérum prodlužující život a na to, že je Arasové zkoušejí na inteligentních bytostech typů C, B a dokonce i A, čímž jednali zcela nezákonně.

ně! Takové zneužívání inteligentních bytostí by mohlo přivodit zánik celé araské civilizace.

Centrální počítač na Arkonu neznal žádné emoce. Jeho jednání bylo vždy přísně logické.

Kolex toho svými slovy příliš mnoho neprozradil, zato myšlenkami ano! Podle nich Marshall zjistil, že Arasové už se sérem života neexperimentují, nýbrž je už začali ve velkém množství vyrábět.

„Jen aby mi jejich rozvědka dala pokoj," přál si John Marshall, když Kotexe opustil a kráčet po ulici Velkého Moa ke své firmě.

^ \_\*^ ^

Za neprostupnou energetickou stěnou zoologické zahrady Tolimonu žili čtyři lidé ze 17. století. Laury Martenová je všechny poznala. Mtumba, pověřivého, stupidního troubu, i Alfa Tomstena, švédského sedláka, který apaticky procházel den za dnem a nepřestával se divit, že vůbec nestárne.

Pak tu žila ve svém nomádkém stanu ještě Nara, stará, unavená Mongolka. Byla bláznivá a nedokázala souvisle vyjádřit myšlenku.

Mtumbo a Alf Torsten mluvili jak interkosmem, tak arkonidštinou. Ovšem hrabě Rodrigo de Berceo vládl oběma řečmi velice kultivovaně a na úrovni, takže aztécký palác brzy skrýval jedno velké tajemství - hrabě a Laury se do sebe zamilovali!

Přišlo to na ně jako potopa - bylo to bouřlivé, divoké a nádherné. Ta čtyři století, která je dělila, jejich láska snadno překonala.

Krásná mutantka ze samé lásky čím dál Častěji zapomínala, proč ji Rhodan na Tolimon vyslal - že šlo o život Cresta a Thory,,.

Naslouchala slovům krásného Šlechtice, Poslechla si, jak se jednoho dne, když mu bylo dvaadvacet let a ujížděl na koni krajinou, najednou z nebe sneslo válcovité těleso, ze kterého vyplula malá kulatá věc a naložila ho. Zavřeli ho do jedné místnosti s

Mtumbou, Tomstenem a Narou a téměř se o něj nestarali, dokud nebyli vyloženi v Trulanu a jako zvíř umístěni v zoo.

Když přišla řeč na to, že hrabě nestárne, vyprávěl jí o jakémsi velkém paláci, kam ho Arasové Čas od času odvedli. Podle jeho popisu poznávala X-p. Uvnitř byl hrabě podrobován všelijakým vyšetřením, dostával injekce a byl napojován na přístroje.

„Jednou přijde den, kdy Arasové poznají ostří mého meče a zví, že se jmenuji hrabě Rodrigo, že nejsem žádný zpustlý Azték! Tady, krásná květinke, pohlédni na můj meč, který bude brzy zbrocen krví mých vězňů!“ A teatrálním gestem ze 17. století tasil meč z krátké pochvy.

Laury Martenová, střízlivé děvče z 21. století, ho milovala stále silněji. Přirovnání ke krásné květině jí velmi zalichotilo a po-hled na muže, sršícího silou a odhodláním, na ni udělal velký dojem. Myslela už jen na jedno - jak svého miláčka vysvobodit z araských pařátů!

Rodrigo si nedokázal vzpomenout, kdy dostal život prodlužující sérum naposledy. Podle něj to bylo někdy před devadesátí lety.

Co pro Arasy znamenalo devadesát let, když se díky svému léku dožívali osmi stovek roků?

Bylo jasné, že s tím má co dělat palác, ve kterém pracovala. Ale i přes toto zjištění si Laury dělala výčitky - John Marshall ještě pořád nic nevědě!

^ \_\* \_ ^

Laury u Rodriga strávila asi dvě hodiny, rozloučila se s ním a kráčela zpátky ke svému vozidlu, když se nalevo z pukliny v zemi vysunula hlava Frogha, Pozoroval ji.

Laury Martenová se zastavila. Mamě se snažila zachytit Fro-ghovy myšlenky. V tom rozrušení se nedokázala soustředit a najít jeho frekvenci.

„Arasy by jistě velmi zajímalo. Že umíte projít zapnutou energetickou stěnou, Argo Silmová,“ poznamenal chladně Frogh a ještě chladnější byl lesk jeho hadích očí.

Nejdříve ji napadlo, že by ho měla zničit svým paprskometem, ale Rhodanův rozkaz byl důrazný a jasný ~ zabíjet pouze v sebeobraně !

Její situace se rovnala sebeobraně, ovšem jenom proto, že jednala příliš lehkomyšlně. Pořád ještě disponovala určitou, i když slabou silou, a proto sáhla do kapsy a spolkla energetický koncentrát.

Zapůsobil ihned a bylo to tak nápadné, že se Frogh zeptal: „Co jste si to vzala?“

Řekla mu to.

„Směl bych ho taky zkusit?“ zeptala se stonožkovitá hadí bytost, vylezla ze škvíry a natáhla jedno z chapadélek pro tabletku.

Aby získala čas, Laury mu jednu podala. Nic si od toho neslibovala. Frogh ji spolkl, ale strnul tak náhle a překvapivě, až z něj dostala strach a rychle sahala pro paprskomet. Teď už ho měla, v úmyslu zabít.

Prudký výbuch Froghova smíchu ji však donutil udělat několik kroků zpět. Frogh se chechtal, zvedl třetinu svého těla do výšky a ze dvou metrů shlížel na Laury. „Nahnal jsem vám strach, Argo Silmová? Prosím vás, odpusťte mi to. Jenom jsem vám chtěl poděkovat!“

„...nechtěl jste mě vydat Arasům?“ vyzvídala Laury.

„Argo Silmová,“ zašeptal Frogh, „když mi zítra přinesete tisícovku těchto koncentrátů, nic neprozradím. Udělejte to a stanu se vaším nejvěrnějším sluhou, Argo,“ řekl had a znovu se zachechtal.

Laury si uvědomila, že za to mohla tabletka. Naladila ho euforicky. Energetický koncentrát se stal stimulem, způsobujícím přehnanou veselost!

Froghfiv stav se nepředstavitelně proměnil. Najednou se na dívku díval docela přívětivě a doslova ji prosil, aby mu druhý den přinesla tabletky ve větším množství.

„Jen abych se mohla spolehnout na tvou mlčenlivost!“ řekla.

„Mohl bych pro tebe dokonce vypnout energetický plot, Argo!“

nabízel se had. „Není to snad dobrý základ pro naše další styky?“ Když toho večera procházela ve své kanceláři hlášeními pro centrálu Arasů, nenašla v nich nic, co by se týkalo jejího výletu. Pomalu začínala věřit, že to Frogh jménem Agzt myslel upřímně.

^ ^ ^

John Marshall ze své podkrovní místnosti odvířil páté hyperkomové volání na planetu Hellgate a nyní přepnul přístroj na Rohunovu frekvenci.

Nebál se, že by ho araská rozvědka mohla odposlouchávat. Tento speciální přístroj byl dostatečně zabezpečen.

„Rohune, nutně potřebuji svůj člun! Kdo s ním může přiletět do Trulanu? Otnam?“

Tvář skokanského kapitána se stáhla do grimasy.

„Ixte," varoval Marshalla, „vzdejte už konečně tu svoji nebezpečnou hru s Arasy. To, co mi vyprávěl Egmon, způsobilo, že jsem zestárl o sto let. Jestli to takhle půjde dál, dostanu se na araskou Černou listinu. A vy asi víte, co to znamená, že?“

Znamenalo to náhlé zmizení. Smrt. Záhuby.

Rohunovo varování se Marshalla nijak nedotklo. „Budu se cítit bezpečněji, až budu vědět, že tu je můj člun, Rohune! Kdy mohu počítat s jeho příletem? Přiletí s ním Otnam, že?“

„Ale necháte ho na pokoji!“ požadoval Rohun. „Ne abyste ho nasadil do nějaké vaší akce! Naposledy s tím Huxulem mu z toho málem přeskočilo!“

„Dobrá, slibuju, Rohune. Otnaina nepoužiju! Ale mohu nadále počítat s vaším slibem, že mi v případě nouze pomůžete všemi dostupnými prostředky?“

„Jsem galaktický obchodník, Ixte," zahřímal Rohun ze vzdálenosti 40 světelných let. „A ne Aras! Ihned vám posílám Otnama s vaším člunem! Před pár dny jsem si ho prohlížel - vždyť je to vysloveně bojová loď! Kde se takové vyrábějí, Ixte?“

I tohle mutant vědomě přeslechl.

„Kde vězí Tulin, Rohune? Nemůžu ho nikde najít!"  
„Tady!" zvolal Rohun. „Ale odletí s Otznamem zpátky, protože pro něj mám úkol. Takže ani jeho nemůžete použít, Ixte."

„Strach?" zeptal se Marshall.

„Lepší mít strach, než se stát araským pokusným králikem!"

„Konec, Rohune!" oznámil suše Marshall a vypnul spojení.

Pak zachytil Lauřiny telepatické zprávy. Pozorně jim naslouchal. O hodinu později už vysílal obsáhlé hlášení na planetu Hellgate.

Laury Martenová totiž uvnitř X-p objevila místnost, ve které byla uchovávána ampulka se život prodlužujícím sérem pro nejbližší pokusnou sérii!

Když Futgris vstoupil do šéfovy kanceláře, Ixt už seděl nad prvními informacemi od Kolexe. Aras mu v nich sděloval, do jakých inteligenčních tříd byly zařazeny bytosti, které prodal do zoo.

Jednadvacet zcela odlišných druhů neslo inteligenční kvocient A!

Ke skupině A I se počítali i Arkonidané, Arasové a galaktičtí obchodníci!

Když John Marshall vzhlédl a poznal Futgrise, musel ze sebe nejdříve setřást údeš, protože si připadal jako zločinec. Bytosti, které vypadaly jako příšery a naháněly hrůzu, měly nejvyšší možnou inteligenci - a on je prodal do zoo jako zvěř! Přihrál je Arasům do rukou! Jakže to říkal Rohun? „Je lepší mít strach, než se stát pokusným králikem Arasů!"

Tázavě pohlédl na Futgrise.

Tento Aras, který svého Šéfa obdivoval a uctíval, se pokoušel skrýt rozechvělost v hlase: „Pane," řekl a oči se mu třpytily, „chtějí s vámi mluvit tři důstojníci rozvědky!"

„Ano?" odpověděl Marshall, ale nedal na sobě znát neklid, který jím zmítal. Pomalu odsunul Kolexovy zprávy stranou. „Zaveďte ty pány dál, Futgrisi. Důstojníky rozvědky není radno nechávat čekat."

Frogh Agzt se zastavil u kraje cesty. Laury Martenová právě brzdila, vystupovala z vozidla a podávala mu sáček, po kterém nedočkavě hmátl, otevřel jej a nahlédl dovnitř.

„Už zase jenom padesát energetických koncentrátů?“ řekl zklamaně.

Laury mu položila ruku na krk. Froghova kůže byla hladká, Šustivá. „Agzte, dostaneš jich padesát při každé mé návštěvě, ale víc ne. Nechci, aby z tebe tento jinak neškodný preparát udělal fešáka nebo nemocného. Dobře si to rozděľ, protože se může stát, že se uvidíme zase až za pár dní.“

Frogh se uklidnil, hned si dopřál jednu tabletku a ukázal směrem k energetickému plotu. Sám se pak postaral, aby Laury kryl záda.

Prošla plotem a zamířila k aztéckému paláci. Rodrigo tam jako vždy stál ve velkém portále a Čekal na ni. Tentokrát se ale díval mlčky, nepřírozeně strnule.

„Drahý, stalo se ti něco?“ zvolala Laury a vrhla se mu kolem krku.

„Zítřa musím k Arasům!“

„Rodrigo, ne! To není možné...!“ vykřikla zoufale Laury a hrdlo se jí sevřelo. Za chvíli se však vzpamatovala a začala přemýšlet. Brzy měla svůj plán.

„Kdy pro tebe mají přijet?“

„Zítřa, ale já se nebojím o svůj život. Já, hrabě...“

„Zítřa, kdy? Ráno? V kolik hodin?“

Ale hrabě Rodrigo de Berceo neznal hodiny. Teprve po krátkém zevrubném výslechu se Laury dozvěděla, kdy pro něj mají Arasové přijet.

„Ale až se tady zítřa ukáží, najdou tohle prostranství prázdné, Rodrigo! Vezmu vás všechny Čtyři a zmizíme odtud! Pojď se mnou za ostatními!“

U.

^ A ^

John Marshall viděl trojici od rozvědky přicházet a pak zase mizet. Dopadli jako Huxul, stali se oběťmi jeho kombinačních a hlavně telepatických schopností, i když Marshall nepodléhal iluzím, že by jejich odchodem vyřešil své problémy s tajnou službou Arasů jednou provždy.

Bylo mu jasné, že se v rozvědce zákonitě kupí nevysvětlitelná hlášení od agentů, se kterými si zahrál svou telepatickou hru na přátelství, a že to jednoho dne musí prasknout.

Uprostřed jeho úvah se ohlásilo spojení s městem. Otržnam volal z jednoho malého kosmodromu. Před několika minutami přilétl s Marshallovým malým křižníkem. Mutant se ho chtěl ještě na něco zeptat, ale Skokan vypnul spojení.

No dobrá, tak tedy ne.

Zavolal Laury Martenovou.

Ale ta se také nehlásila!

^ A ^

Arasové zaměstnaní v X-p nevěděli, co je to dlouhá chvíle. Svou prací byli posedlí a soustředili se jen na ni.

Laury Martenová však ležela na posteli se zavřenýma očima, s rukama za hlavou a soustřeďovala se. Telepaticky procházela všechny místnosti objektu X-p, u nichž se dalo čekat, že tam narazí na výrobu séra prodlužujícího život.

Hodiny ubíhaly. Slunce zapadlo. Na X-p a kontinentální zoo se snesla noc.

Laury Martenová se nevzdávala. Děkala to všechno kvůli Rodrigovi - musela ho zachránit "• a kvůli Rhodanovi, aby před ním obstála. Nechtěla se stát prvním mutantem, který zklamal v akci proto, že se zamiloval.

Nic — nic - nikde nic!

Nenašla ani jediný záchytný bod, který by upozorňoval na to, kde by bylo možné najít technologii výroby hledaného séra. Přišla půlnoc, Laury ještě pořád ležela na pohovce a pátrala, pátrala - mamě!

Vstala.

Co měla udělat? Spojit se s Marshallem?

Rozhodla se jinak. Osprchovala se, oblékla a opustila apartmá. Antigra ji odvezl do pátého patra v podzemí. Když chtěla otevřít dveře oddělení, nešlo to.

Pro Laury to však neznamenal žádnou překážku. Pomocí síly dezintegrace zrušila molekulární strukturu dveří a prošla jako duch. Sotva byla za nimi, ocitla se v dlouhé chodbě, podobné všem ostatním chodbám na všech patrech. Byla prázdná a hrozivá. To jí však nevadilo a telepaticky pátrala po Arasech v blízkosti.

Seděli za dveřmi, které mýjela, skloněni nad svou prací, a nic jiného je nezajímalo. Nikdo se nezaposlouchal do jejích kroků.

Najednou musela myslet na Rhodanovu manželku Thoru. Než odletěla s Marshallem do akce na Tolimon, Perry Rhodan je do všeho zasvětil. Oba Arkonidané, Thora a Crest, začali najednou stárnout a nedalo se to nijak zastavit. Preparáty vyráběné na Zemi působily jenom krátkodobě a pak zklamaly. Ani arkonidská séra nezabírala. Na Planetě věčného života sice existovala buňková sprcha na prodloužení života jakékoliv bytosti, ale Arkonidané do ní měli zakázaný přístup.

Málem to už vypadalo, že Thora a Crest budou muset zemřít, když náhle přišla zpráva, že Arasové vyvíjejí nějaké nové sérum, a to Rhodanovi dodalo další naději. Proto vyslal dva své lidi na Tolimon.

Daleko před Laury Martenovou se otevřely dveře. Na chodbu vyšel Aras, zamyšleně se na ni podíval, ale neviděl ji. Vstoupil do vedlejších dveří laboratoře a zavřel za sebou.

Rodrigo! říkaly její kroky. Toto jméno jí dodávalo neuvěřitelnou sílu. Právě tu sílu, kterou teď tolik potřebovala.

Oddělení X-p, pět pater hluboko pod zemí. Tady byla umístěna nejdůležitější pracoviště. Tady byly uloženy ampulky se sérem, které prodlužovalo život!

Laury Martenová sáhla do kapsy.

Byla prázdná!

Sprchovala se, pak si vzala čisté oblečení a zapomněla si z kapsy pláště přehodit ladičku. Zapomněla, protože myslela na Rodrigo!

Vrátit se?

Rodrigo, říkaly její kroky. Nevrátila se. Cítila, že tato hodina jí je nakloněna příznivě.

Ještě třicet kroků!

Ještě deset...

Dva!

A stála přede dveřmi. Telepaticky ohmatala místnost uvnitř. Nikdo tam nebyl, protože nenašla žádné cizí myšlenky.

Dveře ztratily svou molekulární soudržnost. Pod působením dezintegrace se staly jen oparem. Laury prošla. Věděla, kde leží hledaná ampule. Aras, který ji tu dnes ráno uložil, byl vysloveně pedant, proto se plně soustředil na zjištění faktu, že tu bude uložena opravdu bezpečně. Proto mohla Laury zachytit jeho myšlenky čistě a jasně.

Dívka vstoupila.

Laboratoř se třpytila v záplavě světla.

U nějakého pokusu seděli tři roboti a pozorovali jeho průběh. Který z nich je kontrolní robot?

Ruka jí sjela do kapsy. Pevně sevřela rukojeť paprskometu, ale mamě pátrala po nějakém rozdílu mezi roboty. Přitom je musela minout, protože ampule byla uložena až za nimi!

Jak jen mohla zapomenout na ladičku? Dělal si kvůli tomu výčitky.

Vtom v duchu uslyšela Rodrigoův hlas: „... ale já zítra nedostanu žádnou životodárnou injekci! Budu muset vdechnout plyn, který zahájí proces rychlého stárnutí! Aras, který za mnou přišel, mi se smíchem vysvětlil, že před několika měsíci udělali s Mongolkou Narou totéž. Když ji odváděli, byla mladá a veselá, ale vrátila se jako šílená stařena.“

Laury už neváhala.

Vykročila a prošla kolem robotů. Ani jeden se na ni nepodíval.

Natáhla ruku po velké ampuli. Původně počítala s něčím men-

ším. Vtom si všimla záznamu vedle stojánku s ampulí. Stálo tam několik slov a čísel: „Hutwasd - C3 - 0,75 Cudd...”

Hutwasd byl jedním z obyvatel zoologické zahrady. Až na monstrózní hlavu se podobal lidem, ovšem svou inteligencí je značně převyšoval- Přesto ho Arasové zařadili do skupiny C3, ve které byl zapsán i Rodrigo.

0,75 Cudd odpovídalo třem kubickým centimetrům. Laury Martenová nemohla číst dál. Jeden z robotů se po ní ohlédl!

Určitě to byl ten kontrolní!

Na jeho plochem kovovém čele se krátce otevřela jakási clona a za ní se zjevila fluoreskující čočka, namířená přesně proti Laury. Ted' měli v centrále rozvědky v budově X-p nejen poplach, ale také obrázek zlodějky séra. Střela z jejího paprskometu proti robotovi byla pouhou reflexivní záležitostí. Paprsek roztavil počítač a kovové tělo se bezvládně zřítilo k zemi, až to těžce zadunělo.

Nezavily v blízkosti poplašné sirény?

Další zásah paprskometu směřoval proti videofonu. Laury zastrčila ampulku, prohlédla si strop a pak spěchala ke dveřím. Vylezla na skříň a strop se přímo nad ní rozplynul. Mutantka se, chytila za pevné okraje a vyhoupla se nahoru.

Proti ní stál prastarý Aras a třásl celým tělem. Tento muž nedokázal pochopit, že je něco takového možné, přestože toho už mnoho v životě viděl.

Laury Martenová se tak náhodou dostala přímo k Šéfovi galaktické zoo. Stařec se jmenoval Sagala a právě lapal po dechu. Laury zvedla hlavě paprskometu a zamířila na něj. Ted' to byla ledově chladná, chytrá a školená Rhodanova agentka.

„Sagalo," přikázala šéfovi zoo, „vy mi ted' pomůžete opustit, budovu, nebo zemřete."

Sagala nic neřekl, nehýbal se a na děvče se zbraní jen zíral. V budově byl vyhlášen poplach. Z centrály rozvědky přišlo varování: „Všechny východy jsou obsazeny bojovými roboty. Kdo se odváží opustit X-p, bude zničen!" Laury se obrátila na Sagalu téměř přátelsky: „Nebudete tak las-

káv a nevyprovodíte mě k některému z východů? Ve vaší společnosti se budu cítit bezpečně! Prosím, Sagalo!"

Sklonil se před hrozbou její zbraně. Když ji míjel mezi dveřmi, sykl: „Daleko se nedostanete, vy arkonidská Špiónko!"

^ A ^

John Marshall se lekl a probral se z hlubokého spánku. Telepatické volání Laury Martenové ho vyděsilo. Hlásila mu spoustu nejružnějších událostí a neustále se v nich vracelo jméno nějakého španělského hraběte.

„...nemohla jsem ho nechat ve Štychu, Johnne. Teď prcháme ve voze směrem na severozápad a pokoušíme se schovat někde v poušti..."

John Marshall zaklel, vyskočil a natahoval si oblečení. Vyletěl z místnosti, jako by před někým utíkat. Co se to s Laury dělo? Zamilovala se do toho Rodriga, nebo co? A proč se to všechno dozvídá až teď?

„Té holce přeskočilo!" ulevil si, ale ani tím nezbavil planetu poplašených zpráv. Arasové honili Laury Martenovou a Rodriga, a John by musel zuřit ještě mnohem víc, kdyby věděl, jakým způsobem dívka opustila budovu X-p.

Cesta na kosmodrom Trulanu mu ještě nikdy nepřípadala tak dlouhá jako této noci.

Konečně!

Vrhl se do davu lidí a lidem podobných inteligentních bytostí, ale pak se rychle vzpamatoval a polevil v tempu, aby zbytečně nepoutal pozornost.

Jeho malý člun stál na opačném konci kosmodromu.

Vstoupil do podzemní transportní chodby a dal se odvézt správným směrem. Tudy se piloti i pasažéři dostávali nejkratší cestou ke svým lodím.

Když ho antigrav nakonec vrátil nahoru na povrch kosmodromu, byl už sám. Otřel si z čela pot. Tolimon byl i uprostřed noci horkým světem. Svítlo se jen v centru kosmodromu a pak ještě na několika místech, kde se opravovaly větší lodě.

Nikým nesledován a bez zbytečného váhání dorazil k lodi, která na první pohled vypadala jako turistická, ale ve skutečnosti byla tím. Čím ji Rohun pojmenoval - superrychlým, silně vyzbrojeným malým křižníkem, který dokázal létat stejně dobře a obratně v hustých vrstvách atmosféry jako ve volném kosmu.

Nastartoval. Zaměřovače, vysílačka, všechno se aktivovalo. Podíval se na hodiny. Ještě pět minut, pak bude moci odstartovat.

Ze tří mikroreproduktorů přicházela nejrůznější hlášení. Na Tolimonu propuklo peklo. Všechny araské policejní čluny a lodě pročesávaly vzdušný prostor směrem na severovýchod. Do tohoto hrozného hejna se John Marshall musel protlačit se svým člunem, pokud chtěl Laury a Rodriga najít a vzít je na palubu. Pět minut uteklo.

John zaklel a zvedl loď do vzduchu.

->. A ^

„Rodrigo, schovej ten kord! Ještě mě tou hračkou znervózníš!" vyzvala Laury muže po svém boku. Už ho takto okřikla potřetí, a teď rezolutněji než předtím. Řídila terénní vůz a jela na plný plyn po nerovném povrchu pouště. Řídila se někam, kde by se mohli schovat.

Nechtěně se tak přibližovala k Froghům, kteří jí pronásledovali od jihu. Výdrž těchto inteligentních hadích příšer jí vháněla pot do tváře. Už dávno pochopila, že dříve nebo později určitě padnou těmto krutým strážcům zoologické zahrady do spárů, pokud se je Johnovi nepodaří včas zachránit.

Froghové se nezadržitelně blížili!

„Drž se, Rodrigo!"

Syn španělského granda a aztécké princezny, který poslední Čtyři století vysedával ve své kleci a s arkonidskou technikou se setkal jenom jedinkrát při svém únosu, musel v tomto vozidle vidět d'áblovo dílo.

Nedržel se! Zareagoval pozdě, když se prudce vyhnula další

mu balvanu, udeřil se hlavou o bočnici, a přestože ho pásy zachránily před nejhorším, ztratil vědomí...

Laury vůbec netušila, kde to vlastně je, když se asi sto metrů před ní do písku zaryl bleděmodrý paprsek a zplýnoval mrtvé kamení.

Arasové! Policejní čluny!

Už to začínalo i ze vzduchu!

Ale na druhou stranu - tento výstřel musel John Marshall zaznamenat na svých zaměřovačích!

Zatímco prudce brzdila a strhávala vůz stranou, těsně vedle paprskového výboje, byla ještě natolik chladnokrevná, že Marshalla telepaticky varovala.

„Mám ho!“ odpověděl jí lakonicky.

O několik vteřin později se nad tolimonskou pouští zjevilo nové maličké slunce. V jeho ohni shořel araský policejní člun, který ještě před chvílí střílel na Lauřin vůz.

John Marshall pak přinutil svou loď přistát dvacet metrů od Laury. To už stál v malém vstupu a mával, aby dívku přinutil rychleji nastoupit.

Bezvědomý hrabě Rodrigo de Berceo pro ni byl příliš velkou zátěží. Marshall musel seskočit dolů, chytit hraběte, hodit si ho přes ramena a křiknout; „Pozor!“

Dvacet metrů od nich se jeho malý kosmický člun rozplynul v obláčku plynů. Z Šedého ranního nebe po něm sáhl hladový energetický paprsek - a pak už ze člunu nezbylo vůbec nic. Jenom tři lidé, z nichž dva běželi o život zpátky ve směru, kterým se blížili Froghové!

^ A ^

„Dál!“ okřikl John Marshall Laury Martenovou a Rodriga. „Froghové jsou pořád za námi. Tohle už byl třetí a...”

Vtom spatřil v Lauřiných očích zděšení. Okamžitě se otočil.

To, co uviděl, mu sevřelo hrdlo.

Proghové se neuvěřitelně rychle blížili ze tří směrů a hrabe Rodrigo proti nim běžel s taseným mečíkem v ruce!

„Ten šílenec!" zvolal Marshall a pak zasyčely jeho paprskomety. Zasáhl všechny hadovité bytosti. Byly čtyři, ale na posledního Frogha, který se ocitl v Rodrigově bezprostřední blízkosti, střílet nemohl, aby neohrozil život hraběte.

„Zpátky!" vykřikl na Rodriga.

Ale bylo pozdě

Zavřel oči. Nechtěl se na tu zbytečnou smrt dívat. Vedle něj křičela Laury.

Co to volala? „Bodá, bodá ho...?!“<sup>4</sup>

John Marshall nevěřil vlastním očím.

Hrabě Rodrigo de Berceo, narozen 1652 v Mexiku, dokázal v souboji s Froghem, že kdysi býval jedním z nejlepších Šermířů královského dvora... Had se zkroutil v křečích a padl na bok. Rodrigo se k němu blížil s mečem namířeným proti jeho hlavě. Smrtelně raněná hadovitá bytost naposledy chňapla tlamou po nepříteli, Rodrigo uskočil stranou, bodl, a bylo po boji.

Marshall se podíval na mutantku: „No, pokud si ten váš hrabě stejně rychle zvykne na naši techniku, pak bychom snad měli šanci ho odtud dostat, ale...“ zahleděl se na Laury, „co to pořád hledáte v kapse?“

„Co hledám? Tohle! Podívejte šer“ vytáhla velkou ampuli se sérem.

John Marshall na ampuli zíral, pak se podíval znovu na dívku, ale to už se k nim vracel Rodrigo. Teprve pak telepat koktavě vyhrkl: „A to... to se to dozvídám až teď? Panebože, Laury, to je přece úspěch jako hrom! Jak jste mohla zapomenout mí to říct?“

Opatrně schovala ampuli zpátky a odpověděla: „Nebyl jste na příjmu...“

Marshall se nadechl k odpovědi, ale Rodrigo promluvil. Pateticky oznamoval: „Až se vrátíme do Mexika, bude Laury vést nádherný život na zámku mých předků, obklopena dvorními dámami a pážaty, obdivována...“

„Chudáčku...“ přerušil ho Marshall a zavrtěl hlavou. „Musíme jít dál. Jestli do večera nenarazíme na vodu, jsme v háji.“

Večer skončil, přišla noc. Po vodě ani stopy. Poušť vyzařovala nashromážděné teplo dne, vzduch žhnul a byl suchý. Když zavanul vítr, přinášel ještě víc horka a sucha.

Tri lidé se potáceli údolím, s námahou se propracovávali přes duny, klopýtali, padali, znovu vstávali, měli halucinace, křičeli nesrozumitelná slova...

Tolimonská poušť byla nemilosrdná - horší než Arasové a Froghové dohromady.

Nejdříve se zastavila Laury Martenová. Klesla k zemi. Pak se zhroutil Rodrigo, a když se Marshall otočil, aby zjistil, proč už je nikdo nepronásleduje, došly síly i jemu.

Žízeň je trápila až k šílenství. Popraskané rty a zapálené oči je doháněly k zoufalství.

Pak Marshall objevil něco jako jeskyni. Ukázal tím směrem a Rodrigo tam posvítíl.

„Voda!“ zachřčel šlechtic a padl na kolena, aby se napil, když vedle něj sykl paprskomet a vmžiku tu páchnoucí kaluž spálil. John Marshall včas ucítil smrtonosný zápach hniloby.

Zklamaný hrabě vykřikl a vrhl se proti němu, ale Marshall ještě stačil pozvednout pěst a Rodrigo se mlčky odporoučel k zemi. John ještě cítil Lauřin zoufalý pohled a pak zaslechl její pláč.

Rozplakala se. V jeskyni, kde byla teplota natolik nízká, aby jim dodala nové síly...

Hyperkom... zašeptalo cosi v Marshallově mozku. A pak zase: hyperkom!

Ovšem se zničením člunu přišli i o hypervysílačku. Jenom díky jeho opatrnosti disponovali několika paprskomety, které si při odchodu z lodí zastrčil za pas.

„Mám to!“ zvolal Marshall. Jeskyně mu odpověděla ozvěnou. „Na nic se neptat...“ zašeptal pak. „Soustředit se... soustředit.“

Byl napůl šílený žízni, a přesto chtěl vyslat své nejsilnější telepatické impulzy. Měl dokázat něco^ nač by i za normálních okolností potřeboval nadlidskou sílu.

Rohun! Rohan mu musel pomoci! Ted' mohl Skokan splnit svůj slib!  
Soustředění - ale nešlo to. . ,

Musel pořád myslet na vodu. Představoval si, jak mu někdo podává sklenku studené křišťálové vody a nutí ho pít. Pijte, Mar-shalle, pijte... Osvěžte se...

Udeřil se dlaněmi do Čela. Chtěl tu žízňovou halucinaci zahnat.  
Soustřed' se - soustřed' se!

Nevzdával to. Pěny Rhodan se také nikdy nevzdával! Nesměl ho zklamat. Perry Rhodan nikdy nikoho nezradil! Ted' - a zase to bylo pryč! Ještě jednou! Zkus to! A znovu! Vtom... telepatický impulz byl pryč. Ale byl dostatečně silný, aby aktivoval fantastický hyperkom pod střechou tajného podkrovního bytu?

Soustředit se a cítit... hmatat... pátrat v Trulanu...

Hyperkom pracoval! Jistě! Určitě! Docela určitě!

Nový impulz! Telepatické nastavení na Rohunovu frekvenci!

Najednou se John Marshall cítil velmi silný.

A už slyšel kapitánův hlas!

Ano, a ted' - přístroj převáděl telepatické signály do slov, kódoval je tak, aby jim žádný Aras neporozuměl.

„Jdu za tebou, Ixte!“ byla Rohunova poslední slova. Pak  
Čekali. .

^ A ^

Rohun zuřil. Častoval Otznam a Tulina drastickými nadávkami. John Marshall, Laury Martenová a Rodrigo jim mlčky naslouchali. Otznam ani Tulin se nedostali ke slovu.

„Ven s nimi! Naložte je do člunu a všichni tři ať se vrátí zpátky na Tolimon! Proč jste mi je přivezli na palubu? K čertu s nimi!

Nechci, aby se moje flotila proměnila v mračno plynů! Dolů s nimi!“

Marshall už byl u východu, když ho Skokan zavolal zpátky. Galaktický obchodník bojoval sám se sebou. „Ixte,“ řekl stísněně, „já dodržím své slovo. Otznam a Tulin..“

„To je v pořádku," přerušil ho Marshall. „Když nás tví agenti odvezou zpátky na planetu Arasů, zůstaneme nejlepšími přáteli, Rohune!"

Myslel to upřímně, protože si dokázal sám uvědomit, co .kvůli němu Rohun riskoval. Chůt po něm víc by bylo nezodpovědné a ve hře by pak byl vskutku celý jeho rod. Arasové by mohli všechny Rohuny vyhubit.

Chvilí nato seděli v pěti v malém člunu a letěli zpátky na Tolimon.

^ A ^

Hlavní město Tolimonu Trulan leželo na denní straně a Otnam se tam neodvažoval přistát.

„Vzduch se vaří zaměřovacími signály," řekl stísněně a ukázal na přístroje. Marshall seděl v křesle kopilota. Sám neviděl žádnou možnost, jak nepozorovaně přistát. Opět se podíval na Tulina.

„Co je vám?" zeptal se telepat.

„Celou dobu si lámu hlavu tím, kde může být váš hyperkom, pomoci nějž Jste nám zavolal o pomoc, Ixte. Když jsme přistáli u jeskyně, žádný jste neměl - a přitom jsme vaši zprávu dostali ve formě, kterou zašifroval počítač."

„Tady je můj hyperkom," odpověděl chladnokrevně Marshall a ukázal na náramkový chronometr. „Tohle je reproduktor a ta malá boulička - v té je mikrofon. Copak hyperkom musí nutně být velký aparát?"

Skokani pokývali hlavami, ale Otnam mu nevěřil. Miniaturizací prošla spousta věcí, jen hyperkom ještě ne, pokud mu bylo známo.

Ale pak se v blízkosti objevil araský Člun a nabral kurz proti nim.

„Ach můj Bože!" zvolal Otnam. „Jdou po nás!"

Než mohl Marshall zakročit, Otnam otočil člun a co nejrychleji se řítíl střemhlav dolů k Tolimonu.

Marshall pochopil, co má v úmyslu.

Otznam letěl k policejnímu kosmodromu Arasu. Vládl tam Čilý ruch. Právě tento chaos a zmatek byl jejich jedinou šancí, jak uniknout kontrole zaměřovačů.

Pronásledovatelé nepočítali s náhlou změnou kurzu, takže je Skokani setřáslí a získali cenné vteřiny,

„K seskoku připravit!“ zvolal John Marshall na Laury Martenovou a Rodriga- Muž ze 17. století vězel v arkonidském transportním obleku a Laury se mu snažila rychle vysvětlit. Že v něm může létat a být neviditelný, ale on z toho vůbec nic nechápal.

„Mockrát vám děkujeme, Skokani!“ zavolal Marshall na Tuhna a Otnama, když se jako poslední protlačil malým východem a zavřel za sebou.

^ A ^

Člun opustili ve výšce padesáti kilometrů nad povrchem planety. John a Laury mezi sebou drželi Rodriga za ruce. Šlechtic si to všechno vysvětloval jako čarodějnické kousky.

Otznam nad jejich hlavami obrátil a prchal s člunem do volného kosmu.

Trojice padala dolů. Marshall i Laury dobře věděli, že jejich malé agregáty v kombinéze jsou ze země zaměřitelné. Čím rychleji přistanou, tím lépe.

Rodrigo se mezitím loučil se životem. Ztrácel pojem času a jednou dokonce vykřikl hrůzou.

Přistáli asi kilometr od okraje policejního kosmodromu Arasu.

„Ven z obleku!“ rozkázal Marshall. „Byli bychom příliš nápadní!“

Schovali drahocenné arkonidské obleky do nejbližšího křoví a Marshall se zadíval ke kosmodromu. Stále časteji si pohrával s myšlenkou, že by se měli odvážit ukořistit loď a odletět s ní do Tru lanu.

Museli si však počkat. Vhodná loď přistála až nad ránem. Byl to malý kurýrní člun se

dvěma muži na palubě. Jeden jej opustil, druhý dřímá v křesle.

John a Laury si je rozdělili.

Laury se postarala o kurýra, který opustil loď, a Marshall zpracoval spícího pilota svým psychozářičem. Chudák pilot se pak vůbec nedivil, že k němu nasedají tři neznámé osoby a že je má odvézt do Trulanu.

Laury Martenová pátrala v jeho myšlenkách a to, co zjistila, ji velmi zaskočilo - poplach policejních jednotek byl vyvolán kvůli Marshallovi! To jeho teď všichni Arasové horečnatě hledali!

Rozvědka prokázala, že nemůže jít o Skokana Ixta, za kterého se celý čas vydával!

„Hotovo, Laury Martenová!“ zvolal Marshall a vstal. „Vysvětlete hraběti, že nesmí říct ani slovo! Ani slovo, ať se děje co se děje! Laury, ručíte mi za něj!“

Vzlétli do noci nad Tolimonem. Když se před nimi objevila světla Trulanu, na východě se už rozednívalo.

Vtom je zaměřovači zachytili a požadovali informace. Pilot ohlásil svůj let. Ve stejném okamžiku se Aras u zaměřovače Trulanu začal chovat velice přátelsky: „Vlná je přistávací plocha Číslo jedenáct. Posíláme vám tam vozidlo!“

Proč by měli chodit pěšky, když mohli odjet ve vozidle araské policie, nebo dokonce rozvědky? Pod svícem je největší tma, jak se říká.

Marshall a Laury se na sebe podívali. Tohle byla jejich nejdrzejší hra, ale museli ji dohrát do konce!

Když přistáli, vůz už čekal.

Mutanti neztráceli ani vteřinu a dostali řidiče a důstojníka rozvědky ve voze pod svůj sugestivní vliv.

Marshall nastoupil poslední. Nikdo je neohrožoval, nikdo jim nebránil.

„Kam?“ zeptal se řidič a otočil se k nim.

„Ulice Velkého Moa,“ odpověděl Marshall.

Pak se však stalo něco, s čím nepočítali. Centrála araské rozvědky volala jejich vozidlo! Ale řidič ani důstojník na to nereagovali.

Centrála zopakovala volání a Marshall se rozhodl odpovědět. Namířil psychozářič na řidiče a ten křikl do mikrofону: „Vozidlo KK-107 při speciální akci! Cíl tajný, neboť hrozí nebezpečí odposlechu! Ohlásím se znovu za půl hodiny! Konec!”

„Vypnout vysílačku!” přikázal mu Marshall.

Řidič vypnul přístroj.

Policejní vozidlo se rozjelo směrem k ulici Velkého Moa. Marshall se uvelebil v křesle a pokoušel se na dálku zjistit, nač právě asi myslí Futgris. Ale Futgris už nebyl v jeho obchodě! Nebyl tam nikdo z jeho prodavačů!

Místo nich tam okouněla samí Arasové. Celkem jich tam bylo devět, a právě pročesávali kancelář.

„Takže najdou i telekom!” pomyslel si Marshall. „Kde mám zastavit?” vyrušil ho řidič.

„Tady ne,” odvětil Marshall suše. „Nový cíl cesty -- sloup Velkého Moa!”

Řidič se ničemu nedivil. Důstojník po jeho boku jen přihloupě zíral a Marshall se díval někam do dálky. Snažil se soustředěně myslet na malou zápalnou bombu, ukrytou v jeho psacím stole kanceláře velkoobchodu.

„Podpálit!” přikázal telepaticky a ztěžka se opřel. Byl si jist svou věcí. Zanedlouho musí v ulici vzplanout požár. Všechno shoří... celý obchod... a nikdo jej neuhasí...

A zase tu byla centrála araské rozvědky: „Vůz KK-107, ohlaste se...”

John Marshall vycítil nebezpečí.

„Zastav!” přikázal řidiči.

Vůz ještě nestál a John už z něj vyskakoval, vytahoval Laury Martenovou a Rodriga ven. Naproti na ulici zastavovaly další dva policejní vozy.

^ A ^

Když o čtyři hodiny později zavírali dveře z arkonidského plechu a ocitli se v Marshallově nuzném podkrovním příbytku, Ro-

drigo se zhnuseně rozhlížel. Laury Martenová se však konečně usmála, i když jí bylo jako Marshallovi jasné, že honička s Arasy ještě neskončila.

Zanechali totiž příliš zřetelnou stopu.

Tato stopa se jmenovala Rodrigo de Berceo, vypadala jako utečenec z divadelní šatny a mohla Arasy přivést až sem do slumů.

„Krásné vyhlídky!“ řekl Marshall zamyšleně a podíval se na Laury. Dívka jeho pohled nevydržela, posadila se na okraj postele a sklonila hlavu.

-> -\*. ^

Pěny Rhodan zpozorněl. Hyperkom v ocelové kopuli na Hellgate promluvil.

Přišlo nové hlášení od Johna Marshalla.

Tentokrát bylo dlouhé, a čím déle mu Perry naslouchal, tím vážněji se tvářil. Jenom jednou mu přes tvář přelétl záblesk radosti, to když Marshall promluvil o ampuli se sérem.

„A Skokani?“ zeptal se pak.

John Marshall už s nimi neměl kontakt. Všichni se stáhli do bezpečí. Tahle záležitost pro ne byla příliš horká.

„Takže přiletím sám. Už nic nepodnikejte. Hlavně dávejte pozor na to sérum. Vydržte, Marshalle, dokud nedorazím. Bude to trvat jen pár dní. Konec. Zatím...”